

MARTTI LUTHER

Pyhä Henki ei ole skeptikko

Kaiken kaikkiaan: sanasi kuulostavat siltä, kuin sinulle olisi samantekevää, mitä ken hyvänsä ja missä hyvänsä uskoo, kunhan vain rauha maailmassa säilyy, – ja aivan kuin kristilliset opit eivät olisi filosofien ja muiden ihmisten mielipiteitä ensinkään arvokkaampia, joiden johdosta kiistelemisen, taistelemisen ja varmojen väitteiden tekeminen on aivan typerää, koska siitä syntyy vain kinastelua ja ulkonaisen rauhan häiriintymistä. Se, mikä on meidän yläpuolellamme, ei muka koske meitä! Tehdäksesi lopun taisteluistamme sinä olet omaksunut välittäjän asenteen: tahdot työntää kummankin syrjään ja koetat saada meidät vakuuttuneiksi siitä, että me ottelemme typeristä ja tarpeettomista asioista.

Tältä, minä sanon, sinun sanasi kuulostavat. Ja sen, mistä minä tässä yhteydessä vaikenen, arvelen sinun ymmärtävän, hyvä Erasmus. Mutta, niinkuin sanoin, sanat silleen! Sydäntäsi minä toistaiseksi en

syytä, kunhan sinä vain et enemmän itseäsi paljasta; mutta pelkää Jumalan Henkeä, joka "tutkii munaskuut ja sydämet" (Jer. 11:20) ja joka ei anna hyvinsommiteltujen sanojen itseään pettää! Minä olen näet sanonut tämän siinä tarkoituksessa, että sinä tästä lähin lakkaisit syyttämästä meidän toimintaamme itsepäiseksi ja jäykkäniskaiseksi. – Anna meidän olla varmojen väitteiden tekijöitä, sellaisia, jotka harrastavat varmoja väitteitä ja niistä löytävät ilonsa; suosi sinä skeptikoitasi ja akateemikkojasi, kunnes Kristus sinutkin kutsuu! Pyhä Henki ei ole skeptikko eikä hän ole sydämiimme kirjoittanut epäiltäviä asioita tai mielipiteitä, vaan varmoja totuuksia, jotka ovat itse elämääkin ja kaikkea kokemusta varmempia ja lujempia.

Sidottu ratkaisuväliltä, s. 11–12.
Suom. A.E. Koskenniemi. SLEY,
Helsinki 1952. Otsikointi: MB

Luterilainen 90 vuotta

Pastori A. Aijal Uppala pohti ensimmäisessä Luterilaisen pääkirjoituksessaan, millainen mahtaisi olla lehden tie. Hän jätti lehden tulevaisuuden Jumalan käsiin rukoillen sille luottavaisesti menestystä. Siitä on nyt 90 vuotta aikaa. Saamme jälkeinpäin ihmetellä, miten ihanasti Jumala on vastannut Luterilaisen kirjoittajien ja lukijoiden rukouksiin! Hän on antanut Luterilaisen levittää puhdasta luterilaista oppia jo melkein sadan vuoden ajan. Lehti on ollut korvaamattoman arvokas Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon seurakuntien jäsenille. Se on tehnyt tunnetuksi oikeaa luterilaista uskoa myös ulkopuolellemme.

Ensimmäisessä pääkirjoituksessa Uppala nostaa esille raamatunjakeet, jotka koristivat Luterilaisen kantta pitkään. Siinä olivat jakeet: ”Niin päättämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja.” (Room. 3:28) ja: ”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: ’Vanhurskas on elävä uskosta.’” (Room. 1:17) sen merkkinä, että lehti halusi pitäytyä raamatullisen ja luterilaisen uskon ytimeen: oikeaan vanhurskauttamisoppiin. Lehden opetuksen keskuksessa on alusta asti ollut Jeesus Kristus ja hänen sovitustyönsä. Luterilainen on koko olemassaolonsa ajan korostanut sitä, että kaikista synneistä on olemassa valmis anteeksiantamus, jonka usko ottaa vain vastaan.

Kolmas raamatunkohta koristaa lehden kantta vieläkin: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi” (Joh. 8:31–32). Raamatun jae korostaa Luterilaisen tarkoitusta pitäytyä Jumalan sanaan. Suuren sekaoppisuuden keskellä Luterilainen on alusta alkaen halunnut määrätietoisesti opettaa vain sitä, mikä on Raamatun mukaista. Siinä on esitetty paljon varmoja väitteitä Jumalan sanan perustalla.

Nyt vuonna 2016 saamme jälleen jättää Luterilaisen rukoillen Jumalan käsiin. Hän siunatkoon lehden tulevat vuodet, jotta Luterilainen voisi jatkossakin kirkastaa ristiinnaulitun Herramme sovitustyötä ja painottaa kaikessa uskollisuutta Jumalan sanalle!

Mika Bergman

Luterilaisen toimittamisesta takavuosina

Luterilainen toimitettiin yleensä kovassa kiireessä seurakuntien muun hoidon ohessa. Ollessani päätoimittaja (1976–2005, 2013–2015) pyrin kuitenkin siihen, että kirjoitukset täyttäsivät tietyt kriteerit.

Kirjoitusten tuli olla raamatullis-luterilaisia eli oikeaoppisia. Lehden linja tunnettiin eikä siihen yleensä tarjottukaan toisoppisia kirjoituksia. Samalla kirjoitusten tuli olla sielunhoidollisia ja tarjota lukijoille keskeisiä uskontotouksia. Pelastuksen asian ja vanhurskauttamisen tuli olla keskuksessa. ”Tuntematta mitään muuta kuin Kristuksen Jeesuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.” Samalla tuli pitää esillä koko kristillistä oppia mitään kohtaa siitä kieltämättä.

Opin ja opetuksen tuli olla lukijoille myös selvää, niin ettei keneltäkään jäisi piiloon, miksi Karitsa on kuollut ristillä. Sen vuoksi olemme vältäneet vierasperäisiä sanoja ja tieteellistä kielenkäyttöä.

Oppi Pyhän Raamatun erehtymättömyydestä on ollut meille pyhä ja loukkaamaton. Se kulkee raamatullisen vanhurskauttamisopin rinnalla ja antaa jumalallisen varmuuden kristillisestä opista.

Uskomme yhteen, kolmiyhteiseen Jumalaan, joka on luonut taivaan ja maan sekä kaiken, mitä niissä on. Jos poikkeaisimme Raamatussa ilmoitetusta uskosta ja opista, tekisimme itsellemme epäjumalan, jota ei todellisuudessa ole olemassa. Sen vuoksi olemme joutuneet torjumaan vastaan sanojien väitteitä. Koska ihminen on kuitenkin epäjohdonmukainen, emme tiedä, millainen usko itse kunkin sydämessä on.

Olemme pyrkinneet seuraamaan aikaamme ja tuomaan esille ajassa esiintyvää luopumusta kristillisestä uskosta, ettemme menisi ajan hengen ja väkevän eksytyksen mukaan.

Markku Särelä

90 vuotta sitten

Julkaistu tässä lyhennettynä. Luterilainen 9/1926

Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja

Room. 3:28

Kristuksen apostoli Paavali oli juuri osoittanut, kuinka kaikki ihmiset ”niin hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla.” Jumalan kirjoitetun lain sanalla oli hän myös todistanut, kuinka raskas onnettomuus tämä synninalaisuus on ihmiselle, nimittäin, että ihminen on kokonaan synnin myrkyttämä ja tappama ja vielä aivan kykenemätön millään omalla toimenpiteellään vähääkään korjaamaan tai muuttamaan kauhistavaa tilaansa. Synnin tultua olisi aivan sula mahdottomuus yhdenkään ihmisen omien töittensä kautta päästä sitä pakoon ja tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä. Mutta Herransa uskollisena lähettiläänä oli Paavali myös rientänyt ilmoittamaan, että tuo kauhea onnettomuus on kuitenkin perinpohjin korjattu ja että on aikaansaatu Jumalan edessä täydellisesti kelpaava vanhurskaus, tosin aivan toisella tavalla, nimittäin kokonaan riippumatta ihmisen omista töistä siten, että toinen henkilö, Jumalan Poika, Jeesus Kristus, oli tullut tänne ja sen oman verensä hinnalla toimittanut ihmisille. Vielä oli Paavali julistanut, että Jumalan hyvä ja armollinen tahto ja tarkoitus on nyt, että kaikki ihmiset ilman eroitusta rientäisivät turvaamaan tähän heitä varten valmiiksi tehtyyn

vanhurskauteen ja niin uskon kautta omistaisivat sen itselleen ollakseen vanhurskaita Jumalan edessä toisen aikaansaamassa ja tältä toiselta, nimittäin Herralta Jeesukselta saadussa vanhurskaudessa. Ja niin apostoli lopulta yhdistää kaiken tämän ja lausuu selvän ja varman johtopäätöksen: ”Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja.” Room. 3: 28.

— —

Ihminen päättelee langenneen järkensä avulla, että samoin kuin hän on Jumalan armon ja taivaan menettänyt pahojen töittensä kautta, samoin hän myös voi taas hyvillä töillään vaikuttaa siihen, että hän saa ne takaisin. Mutta tällainen luulo ei ole vain jotain inhimillistä ymmärtämättömyyttä, vaan se on ilmaus siitä synkeästä pimeydestä, joka syntiturmeluksen kautta on syöpinnyt lihaamme ja vereemme. Näkymättömällä ja kauhealla voimalla pitää se ihmistä kahleissaan eikä ihmisvoima saata ketään vapauttaa siitä luulosta ja päästä oikeaan ymmärrykseen. Jollei Jumala armahtaisi ja auttaisi, menisi ihminen tuossa mielettömyydessään sinne asti, missä herääminen siitä on jo liian myöhäistä. Tuo yleisesti vallalla oleva luulo, että ihminen omilla töillään vaikuttaa

Jumalan mielisuosion saamiseen, ei ole siis mikään vähäinen asia, vaan niin voimallinen valhe, että vain Jumalan väkevä ja armias käsi saattaa temmata sen lumoista ja antaa oikean ymmärryksen ja valkeuden. – –

Jumalan sana opettaa meidät tuntemaan, kuinka perin pohjin turmeltunut lihamme on ja sanoo vielä: ”Mikä lihasta on syntynyt, on liha.” Joh. 3:16. Jos joku siis koettaa lihastaan saada esille sellaista hyvää, jolla hän voisi päästä Jumalan luo, on hänen vaivannäkönsä toivotonta, sillä sen tulos on aina vain samaa saastaista lihaa. Tosin useimmat tyytyvätkin tuohon pelkkään luuloon töistä ja ovat siitä hyvillään, mutta on myös niitä, jotka vakavissaan näkevät vaivaa tullakseen lain töitten kautta vanhurskaiksi ja autuaiksi. Heistä on kyllä suurta hyötyä valtiossa ja yhteiskunnallisessa elämässä, sillä he ovat kunniallisia kansalaisia, mikä on suuresti kiitettävä asia. Mutta yrittäminenkin pyhän Jumalan edessä on uhkarohkeinta mielettömyyttä, mihin ihminen saattaa sokeudessaan ryhtyä. Sen sijaan, että ihminen siten saisi Jumalan mielisuosion, saakin hän päinvastoin Jumalan vihan ja kirouksen. ”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ’Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee!’” – –

Jumala siis vakavasti varottaa ihmistä etsimästä omilla töillään vanhurskautta ja autuutta Hänen

edessään. Kysymykseen: mitä ihmisen on sitten tehtävä, jotta hän tulisi autuaaksi?, kuuluu vastaus: ei yhtään mitään, sillä siinä asiassa eivät ihmisen omat työt tule laisinkaan kysymykseen. Siihen on ollut tarpeen aivan toiset toimenpiteet. Jumalan ijankaikkinen Poika on sitä varten tullut alas taivaasta, ottanut ihmisluonnon ja ihmisten puolesta täyttäneet Jumalan lain vanhurskaat vaatimukset aivan täydellisesti. ”Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi tehdyn lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.” Gal. 4: 4, 5. – – Ihmisen omat työt eivät tule lainkaan kysymykseen, sillä Kristus teki jo kaikki. Ihmiselle kuuluu vain uskoa tuohon toisen toimittamaan vanhurskauteen ja olla siinä vanhurskas Jumalan edessä. Näin erinomaisesti on Jumala asian järjestänyt ja vielä itse opettaa sen meille.

Niin on nyt tämä lohdullinen, varma ja suora tie Jumalan luo ja taivaaseen, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja. Armollinen Jumala, jolta olemme tämän opin ja lohdutuksen saaneet, varjelkoon meitä edelleen sen valkeudessa niin, että saamme aivan ilman omia töitämme olla uskon kautta Kristukseen vanhurskaat, ja auttakoon hän, että myös sydämestämme kavahdamme tuota mielettöntä, mutta voimallisesti ja huomaamatta lumoaavaa töitten luuloa.

Kauko Valve

*Yli 80 vuotta sitten
Julkaistu tässä lyhennettynä. Luterilainen 3-4/1935*

Miksi uskolliset luterilaiset eivät osallistu toisoppisten kirkkojen tai niissä toimivien yhdistysten tilaisuuksiin?

Kun aikanaan erosimme kansankirkosta ja liityimme luterilaisiksi paikallisseurakunniksi, niin se tapahtui Jumalan käskyn perusteella. Jumalan sana nimittäin käsksee kavahtamaan niitä, jotka väärää oppia opettavat. Mt. 7: 15, ja nimenomaan sillä tavalla, että ”heistä vetäydytään pois” Rm. 16: 17, että lähdetään pois sellaisten keskeltä ja erotaan heistä, 2 Kor. 6: 17. Juuri tällaisiin raamatunkohtiin perustuvat Tunnustuskirjammekin kristittyjen velvollisuudesta erota esim. paavikunnan yhteydestä.

Jollei näin tehdä, niin asioista tietoinen kristitty joutuu osallistumaan toisten synteihin. Ja sekin on Raamatussa kielletty, 2 Joh. 11; Ilm. 18: 4. – –

Tällaisten Jumalan sanan opetusten ja käskyjen perusteella on tapahtunut eromme kansankirkosta ja liittymisemme vapaisiin ev.lut. seurakuntiimme. Tämä asiamme vakavuus on herättänyt kuitenkin kansankirkkoon jääneissä erityistä vastustusta. Sehän on hyvin ymmärrettävää. Tämän vastustuksen ohella on tuntunut myös omantunnon kolkutusta, joka on ilmennyt mm. siinä, että toiset ovat jatkuvasti suuresti kaivanneet meitä takaisin –

ei tosin aina kirkon piiriin, mutta ainakin Evankeliumiyhdistyksen toimintaan. Vähin toivomus on ollut, että tulisimme edes kuulemaan ja läsnäolemaan heidän juhliinsa. Tällainen toivomus on saattanut sisältää sitä, että meikäläisten läsnäolo ”evankeelisissa” tilaisuuksissa lohduttaisi noita kansankirkkoon jääneitä. – –

Kun nyt on kyseessä sellainen kirkollinen toiminta kuin yllä mainitun kansankirkon [Suomen evankelisluterilaisen kirkon], joka piirissään sallii erilaisia vääriäkin oppeja, niin mukanaolo sen uskonnollisissa tilaisuuksissa merkitsee vähintään sitä, että pidetään tuon kirkon harhoja ja sen sekavuutta vaarattomina – ainakin siinä määrin, että edes määrättyihin tilaisuuksiin voi osaa-ottaa. Jos näin pitkällä ollaan, – moni luulee vasta olevansa aivan vaarattomassa asemassa –, silloin on jo pohja pudonnut jalkain alta. Ensimmäisen taulun käskyistä on tingitty. Niitten mukainen eroaminen vääräoppisten yhteydessä on turha. On jo tultu – ehkä huomaamatta pois oman seurakunnan piiristä toiseen joukkoon.

– – Pienikin horjahtaminen tällaisissa asioissa johtaa helposti suureen lankeemukseen. Kun en-

nen on jumalallisella velvoituksella pitäytynyt puhtaaseen oppiin ja sitä vakaasti tunnustanut, ovatkin nyt enää määrättyt inhimilliset suhteet ratkaisemassa sitä, missä määrin vielä mitään opinkohtaa halutaan tunnustaa. Uskonnolliset yhteispyrkimykset, joita harrastetaan Jumalan sanan puhtaasta opista tinkimällä tai sitä väheksymällä, ovat siirtyneet inhimillisten harrastusten piiriin. Rakkaus ihmisiin ja haluttuun yhteistoimiseen voittaa silloin sen rakkauden, joka rakastaa Jumalan sanan totuutta.

Jos joku luulee vielä pysyvänsä oikealla tiellä osallistuessaan vain määrättyihin toisen kirkon juhliin tai puhetilaisuuksiin, mutta ei esim. tahdo käydä siellä ehtoollisella, niin ei tämäkään raja ole kestävä. Ehtoollisen vieto on tosin erittäin vakava seurakunnallinen tunnustustoimi, kuten Lutherinkin kirjoituksista hyvin tiedetään, mutta jos kerran voidaan jatkuvasti olla mukana muussa jumalanpalveluksessa tai puhetilaisuuksissa, niin johdonmukaisesti tie kulkee myös ehtoollispöytään. Jos toivotaan siunausta sekaoppisen kirkon saarnatuolista, niin miksi ei sitä sopisi hakea myös alttarilta! Entä sitten osallistuminen yhteisiin rukouksiin? Jo Isä meidän -rukous vaatii niiltä, jotka samassa tilaisuudessa ja yhdessä hartaudessa siihen osallistuvat yksimielisyyttä opissa. Olisihan pilkantekoa, jos erioppiset yhdessä rukoilisivat: kukin oman

oppinsa hyväksi toisia vastaan. Jumalan nimi pyhitetään vain siten, että ”Jumalan sanaa opetetaan selvästi ja puhtaasti ja me sen mukaan elämme jumalisesti, niin kuin Jumalan lasten sopii; siihen auta meitä, rakas taivaallinen Isä!”

Osoittaessaan toisenlaisen kirkon tilaisuuksiin kristitty ei joudu vain itse ja noitten toisten edessä tilille toiminnastaan. Hänen askeleensa tuntuvat myös siinä seurakunnassa, johon hän kuuluu. Heikot saattavat heikentyä ja uskollisille sitä koituu murhetta. Kristillinen totuus on niin tarkkaa, että on vältettävä sellaistaikin, mikä voisi edes näyttää uskottomuudelta puhtaan opin tunnustamisessa.

Kun tällaista esitämme, niin se saattaa tuntua joistakin hyvin ankaralta. Kansankirkossa tunnemme yksityisiä, jotka mitä suurimmalla hartaudella kulkevat eri-oppisten tilaisuudesta toiseen tai ainakin muutama ja pitävät sitä rakentavana. Siinä saattaa olla mukaan tietämättömyydessä kulkeva Jumalan lapsikin. Mutta se ei muuta Jumalan sanaa ja sen selviä opetuksia, käskyjä ja kehoituksia. Ja kuka vastaa siitä, etteikö tuo harhaava sielu lopulta ehkä joudu erhetysten paulaa ja huku. Luterilaisten kristittyjen velvollisuus on myös lähimmäisen hyväksi tunnustaa totuutta niinkuin Jumalan sana edellyttää. Siinä kysytään suurta kärsivällisyyttä ja jaloa hienotunteisuutta, mutta totuutta ei saa loukata.

Tämä kirjoitus voi joutua myös sellaisten käsiin, jotka ehkä eri syistäkin ovat olleet mukana sellaisissa tilaisuuksissa, joista tässä on puhe. Kuinka sydämestämme soisimmekaan, että he huomaisivat heitä vaanineen viettelyksen suuruutta tai horjahduksen vakavuutta ja vahvistuisivat oikealla tiellä. Voi myös sattua, että kristittymme viran puolesta (esim. sotilaana tai lasten hoitajana) joutuvat tällaisiin tilaisuuksiin. He eivät niitä rakasta eivätkä omasta puolestaan niihin menisi. He varustautukoot Jumalan sanan opetuksella, että kestävät tällaisetkin koetukset. Kun sukulaiset ja tuttavat, jopa saman perheen jäseniäkin saattaa kuulua eri kirkkoihin, niin voi esim. joutua toisoppisten hautajaisiin, vihkiäisiin, kastetilaisuuteen tms. Sellaista ei kansankirkollisellakaan taholla pidetä todistuksena siitä, että niissä mukana oleva samalla olisi mieltynyt toisen kirkon hengellisyyteen. Kuitenkin niissäkin on oltava varuillaan ja vältettävä sellaista, mikä erityisesti voisi näyttää toisoppisten hengellisyyden kannattamiselta. Tämänlaatuisissa tilaisuuksissa voi joutua monen koetuksen eteen jo keskusteluissakin.

– – Me tunnemme myös kristittyjen heikkouden syntejä tämänkinlaatuisissa asioissa, mutta heikkouden synnistä voi olla aivan lyhyt matka puhtaan opin ja oikean uskon kieltämiseen ja menettämiseen, joten heikkoja on vahvistet-

tava eikä heidän heikkouttaan saa kaunistella. Heikosta voi myös helposti tulla vahva. Jos kristitty ei pidä itseään epävarmana harhakäsityksessään, vaan vaatii sille oikeutusta seurakunnassa ja ryhtyy sitä myös levittämään, ei sellaista enää voida pitää heikkona. – –

Samalla kun kristitty osallistumalla sekaoppisten tilaisuuksiin joutuu näin tunnustautumaan heidän toimintansa ja kieltämään uskollisten vakavan ja selvän totuuden tunnustuksen, niin hän myös antautuu alttiiksi vastustajien vaikutukselle. Tuo mukanaolo toisoppisten tilaisuuksissa ei siis ole vain ulkonaista näyttäytymistä tai muodollista laatua. Eihän kristitty saa näytellä toista kuin mitä sydän vakavuudella omistaa ja totuutena tunnustaa. Pohjimmaltaan onkin tässä kysymys uskollisuudesta tai uskottomuudesta sydämessä. Siihen sattuu myös vastustajamme nuolet – sisälsivätpä ne sitten suoranaista väärää oppia tai ”suloisia sanoja ja kaunistia puhetta”, joilla peitetään ”vilpittömäin sydämet”, Rm. 16: 18. Ja näin juuri tapahtuu. Pidetään esim. ”evankeelinen saarna” ja sen kautta sidotaan sydän sellaiseen toimintaan, jossa on kuultava ”epä-evankeelistakin” ja elettävä kirkollisesti rauhassa selvien ei-luterilaisten ja väärien opettajien kanssa. Tällainen opillinen väljyys hivelee ”luonnollisen ihmisen” toivomuksia ja sydämen kylmettymistä Jumalan sanan to-

tuutta kohtaan tahdotaan peitellä sillä, että siellä sentään julistettiin ”evankeliumia”. Näin on ”vilpittömäin” sydän helposti ansassa. Tällä tavoin myös erilaiset lahkot valtaavat kannattajia. Kun sydän ensin näin varovasti on taivutettu pois totuuden ehdottomuudesta, niin viedään täten voitettu myös kaikkeen muuhunkin toimintaan mukaan.

— —

Tässä yhteydessä on myös mainittava Suomen Yleisradion välittämät valtiokirkon tilaisuudet aamuhartauksia myöten. Vaikka niissä pyritäänkin suurempaan yleisyyteen, niin niistä puuttuu Jumalan sanan suolan koko terävyys. Ne eivät ole erillisiä vaan edustavat valtiokirkon hengellisyyttä eivätkä ole opillisesti taattuja. Ja sellaisina ne myös saattavat heikentää yksinkertaisten suhtautumista opillisesti sekavaan kirkkoon. Niitä kuuntelemalla joudutaan suorastaan valtiokirkon sielunhoidon alaisiksi. Ovatko ne silloin myöskin uskollisten luterilaisten kristittyjen tilaisuuksia? Eivät ole – yhtä vähän kuin muukaan toiskirkkoinen toiminta – vain sillä eroituksella, että radiossa saattaa osallistua valtiokirkon toimintaan toisia sen kautta heikentämättä.

Kristityt voivat joskus tutkivassa mielessä käydä kuulemassa toiskirkkoisten esityksiä, mutta siinäkin on oltava varovaisia, samoin kuin heidän lehtiään luettaessakin.

Tällaista ei kuitenkaan pidä tehdä turhasta uteliaisuudesta, vaan todellakin vain silloin, kun se on tosi tarpeen vaatimaa tai velvollisuus, jotta voisi oikeille perusteilla kumota vastaansanojain väitteet.

Jumalan sanaan sidottu kristitty ei voi leikkiä opin asioissa. Opillinen ero toisista on Lutherinkin sanoja käyttäksemme raskasta, mutta se on jumalallinen velvoitus. Jumala kyllä tietää, ettei hän turhia käske. Juuri meille, jotka olemme puhtaan opin perusteella kokoon-tuneet seurakunniksi ja kirkoksi kuuluu tämä Raamatun kehoitus: ”älkäämme jättäkö seurakunnankoustamma, niinkuin muutamien on tapana – – –”, Hepr. 10: 25. Ja toiselta puolen on vakavana varoituksena muistettava sitä sanaa, jonka apostoli lausuu sen johdosta, että joku eroaa oikein opettavasta seurakunnasta. Hän sanoo: ”Meistä he ovat lähteneet, mutta meikäläisiä he eivät olleet; sillä jos olisivat olleet meikäläisiä, niin he olisivat pysyneet meidän kanssamme; mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole meikäläisiä”, 1 Joh. 2: 19.

Auttakoon totuuden ja armon Jumala meitä pysymään hänen tahdonsa tiellä uskollisina. Kerran on se, mikä nyt on raskasta, poistuva ja saamme iankaikkisen levon ja ilon. Siinä toivossa kestämmme tyytyen kaidalla tiellä.

A. Aijal Uppala

70 vuotta sitten
Luterilainen 2/1946

Ylösnoussut Kristus – lohdutuksemme ja voimamme

Kristus, meidän Vapahtajamme, joka kuoli ristillä, nousi kolmantena päivänä kuolleista. Hän annettiin alttiiksi meidän rikostemme tähden ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. Kuinka ihana asia onkaan meidän ja koko maailman lunastus! Kuinka valtava onkaan se voitto, jonka Herramme Kristus sai vihollisistamme, synnistä, kuolemasta ja perkeleestä! Kuinka suuri onkaan hänen hankkimansa armo! Kuinka valoisa on heikoimmankin Kristukseen uskovan tulevaisuus!

Mutta kristitty on vielä tässä pahassa maailmassa. Aika tosin rientää eteenpäin vinhaa vauhtia, mutta mitä pitemmälle se kuluu, sitä tukalammaksi käy hänen olonsa. Kun hän katselee itseään tai toisia, valtaa hänen mielensä alakuloisuus ja murhe. Eikä se johdu ulkonaisista olosuhteista, sodan seurauksista tai muusta sellaisesta, vaan vallan toisesta tekijästä. Se johtuu perinnöstä, joka hänen tahtomattaan on tullut hänen osakseen.

Tämä perintö on synti. Se haavoittaa usein kristityn omaatuntoa. Se hidastuttaa hänen kulkuaan ja kietoo hänet helposti. Toisinaan se saattaa hänet epätoivoon, niin että hän valittaa Paavalin kanssa: minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Ja hän jäisi epätoivoon ja nääntyysi, jollei kallis armon sana,

evankeliumi, ilmoittaisi, että Jeesus on meidän syntiemme sovitus eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien, 1 Joh. 2: 2 ja että meillä on lunastus hänen verensä kautta, syntien anteeksiantamus, Ef. 1: 7. Näin saamme lohdutuksen ja turvan. Synti kyllä vaivaa meitä kuolemaamme saakka, mutta se ei voi kadottaa meitä, jotka uskomme ylösnousseeseen Kristukseen.

Tämän synnintunnon syventämiseksi Jumala antaa meille monenlaisia koettelemuksia. Kun risti painaa, elämä tuntuu tukalalta, viholliset hyökkäävät, läheiset ja kaukaiset nuolillaan lävistävät muutenkin murheellisen sydämemme, oi, kuinka lohdullista on silloin muistaa, että Jeesus elää ja rukoilee alati meidän puolestamme. Hän, joka pääsiäisaamuna sanoi omilleen: ”älkää peljätkö” ja kutsui arkoja, pelonalaisia opetuslapsiaan veljikseen, Mt. 28: 10, hän, joka poisti epäilysten synkän pilven Tuomaan sydämeltä ja puhutteli rohkaisevasti langennutta Pietaria, hän on meitä kohtaan kärsivällinen, säälii heikkouksiamme ja auttaa meitä pois murheista ja epäilyksistä. Hän elää ja hallitsee iankaikkisesti ja pitää hellää huolta seurakunnastaan ja johtaa asiat niin taitavasti, että mahdollisimman moni vielä tulee kääntymykseen, samoin myös että synnin, pahojen ihmisten ja itse pimeyden ruhtinaan

täytyy palvella hänen kristityitään, joita nyt pidetään ahdasmielisinä, riidanhaluisina ja eriseuraisina. Ei hän taivaaseen mentyään jättänyt omiaan orvoiksi, vaan lähetti Pyhän Hengen, joka lohdutti ja rohkaisi heitä voimallisesti. Sama Pyhä Henki on yhä saapuvilla sekä luetussa että kuullussa sanassa, lain sanalla nuhdellen ja evankeliumin sanalla lohduttaen. Näin Kristus on yhä läsnä seurakunnassan ja palvelee ja hoitaa meitäkin kristillisen saarnaviran kautta. Näin hän antaa meille myös halua, intoa ja voimaa pyhään vaellukseen ja nimensä tunnustamiseen. Näin me kestämmme näinäkin vaikeina aikoina, jolloin elävä usko ja totuuden tunnustaminen käyvät yhä harvinaisemmiksi, kun maailma ryöppyävän lokavirran tavoin menee menojaan ja laulaa laulujaan, toiset lihan himoon, silmäin pyynnön ja elämän korskan sokaisemina, toiset väärien oppien ja väärän käytännön eksyttäminä ja toiset muuten totuudelle välinpitämättöminä.

Kuitenkin meitä odottaa kuolema. Se synkentää monen ihmisen elämän. Se on monelle suuri kysymysmerkki. Siksi tämän maailman viisaat puhuvatkin ”suuresta tuntemattomasta” tarkoittaessaan kuolemaa. Kuolemassa ja sen takana nähdään vain yötä, pimeyttä, toivottomuutta. Kuolema tekee meille väkivaltaa, kangistaa jäsenemme ja lopettaa ajallisen vaelluksemme. Se tempaa mukaansa toisen niinkuin toisenkin. Ja uskova näyttää kuoleman tullessa yhtä heikolta ja voimattomalta kuin epäuskoinenkin. Ja kuitenkin tässä on suuri ero. Kun epäuskoinen on levoton ja rauhaton

ja vailla iankaikkisen elämän toivoa eikä salli kuolemasta puhuttavankaan, on uskova keskellä ruumiillista heikkouttaan ja raihnaisuuttaan kuitenkin levollinen ja rauhallinen.

Mistä se johtuu? Se johtuu siitä, että hän tuntee ylösnousseen Jeesuksen, joka on taittanut kuoleman odan eli kärjen, nimittäin synnin, ja kukistanut kuoleman. Uskova käsittää, ettei kuolema voi tehdä mitään vahinkoa hänen sielulleen. Hän saa myös kokea, että ylösnousnut Kristus on heikoissa väkevä. Hän häpeää nyt sitä, että hän usein aikaisemmin oli huolestuneena ja peloissaan ajatellut kuolemansa hetkeä. Epäuskoinen tuijottaa hautaan synkkänä, mutta uskovan katse on kirkas. Se ei pysähdy hautaan, sillä häntä elähdyttää elävä toivo, iankaikkisen elämän toivo, joka perustuu Herramme Kristuksen ylösnousemiseen. Hän näkee haudan takana valoa, kirkkautta. Hän uskoo, että Kristus on noussut kuolleista esikoisena kuoloon nukuneista, 1 Kor. 15: 20. Siksi hän on varma myös omasta ylösnousemisestaan. Hän on varma siitä, että hänelläkin on osa vanhurskasten ylösnousemuksessa. Hän on varma siitä, että kaikkivaltias Jumalan Poika vie asiansa voittoon. Siksi mekin iloitsimme toivossa, että nopeasti kuluu tämä jäljelläoleva aika, ja pian tulee loppu kaikista murheista ja taisteluista ikiajoiksi, kun elämme ja kuolemme ylösnousseen Kristuksen omina. Nyt jo laulamme voitonvarmoina:

*”Ah autuas se päivä lie,
Kuin kotiin meidät vie!”*

Väinö I. Salonen

60 vuotta sitten

Luterilainen 4/1956

Ymmärrätkö Jeesuksen ristin salaisuutta? Luuk. 18:31—43

*Sä ootko koskaan syntikuormaa mustaa
jo vereen uponneeksi uskonut?*

*Ja onko sielus saanut vakuutusta
että aivan kaikk' on anteeksannetut?*

*Sä ootko koskaan, tielläs väsyneenä,
Jeesuksen luona saanut levätä?*

*Ja ootko murheissasi itkeneenä
sä lohdutusta saanut Isältä?*

*Oi onko koskaan, rohkaisua antain,
sun haahtees Herran tullut myrskyöin?*

*Sä kumarruitko kiitostasi kantain
ja palveletko häntä sanoin, töin?*

*Sä ootko koskaan kiusausten valtaa
Karitsan veren kautta voittanut?
Ja onko koskaan lankeemusten alta
sua veren armo ylös nostanut?*

*Ja ootko käynyt ulos Herras luokse
sä hänen häväistystään kantaen?
Ja ootko jokaiselle täällä tuokse
sä elon taikka kuolon iäisen?*

*Sä tunnet hänet, johon uskot täällä;
oot saanut maistaa: Herra hyvä on.
Hän kotiin vie, on kanssas joka säällä.
Autuas oot! sä pääset elohon.*

G.A. Aho

50 vuotta sitten
Luterilainen 8/1966

Otollinen aika ja pelastuksen päivä

Tähän Paavalin kirjoittamaan lauseeseen sisältyy suuri ja ihana, mutta samalla myöskin hyvin vakava ja velvoittava totuus. Kysymys: mihin nyt on otollinen aika? Ensiksikin parannuksen tekemiseen. Monet ajattelevat aivan päinvastoin. on niin kovin paljon sellaista, mikä tahtoo estää välien selvittämistä Jumalan kanssa ja hänen armokutsunsa vastaanottamista. Käy, niin kuin kävi eräässä Jeesuksen esittämässä vertauksessa. Kun palvelijat kutsuivat vieraita suurille illallisille, kutsutut sanoivat: ”Pidä minut estettyinä”. Aika oli heidän mielestään sopimaton.

Nyt on otollinen aika. Miksi? Siksi, että Jeesuksen hankkima autuus on valmis uskossa omistettavaksi. Hän teki kaiken, että me voisimme iankaikkisesti pelastua.

Nyt on otollinen aika myöskin siksi, että Jeesuksen valmistamaa pelastusta juuri nyt tarjotaan meille evankeliumin kautta. Oi, mikä ihmeellinen Jumalan armo tämä onkaan!

Nyt on otollinen aika edelleen siksi, että me olemme vielä elossa. Mutta kenpä meistä tietää, milloin mainen matkamme päättyy? Kerran eräs henkilö sanoi papilleen: ”Pastori, toivoisin, että Teilläkin olisi yhtä hyvä terveys kuin minulla on. Minulla ei ole koskaan ollut

päänsärkyä eikä muutakaan kipua, enkä ole koskaan tarvinnut lääkärin apua.” Muutamien kuukausien perästä sama pappi kutsuttiin kiireesti mainitun henkilön kotiin. Kun hän saapui taloon, hän sai kuulla, että toinen vieras, kuolema, oli jo ehtinyt käydä siellä ennen häntä. Talon isäntä oli aamulla ollut aikeissa lähteä liikeasioilleen. Ensin oli kuitenkin syötävä aamiainen. Odotettuaan jonkin aikaa häntä aterialle tytär oli mennyt katsomaan, missä hän viiyy. Isä oli ollut huoneessaan eräässä nojatuolissa sanomalehti polviltaan, pää taaksepäin taivutettuna ja silmät suljettuina. Hän oli kuollut. Monille ihmisille on lähtö tullut yhtäkkiä, odottamatta. Meille ei ole luvattu huomista päivää, mutta tämä päivä on maille annettu. Se on autuuden päivä. Sillä armo on vielä tarjona. Olkoon se autuuden päivä myöskin siten, että pakenemme uskossa Herran Jeesuksen turviin.

On vielä otettava huomioon eräs seikka. Niitä, jotka siirtävät autuuden asian järjestämisen tuonnemmaksi, uhkaa paatumisen vaara. Se on hirveä vaara. Raamattu ei suotta varoita siitä, Mitä kauemmin ihminen työntää Jumalan armon luotaan, sitä vaikeammaksi hän uskoon tulemisensa käy.

Kun Paavali sanoo, että nyt on otollinen aika ja autuuden päivä,

sen pitäisi saada kehoittaa niitä, jotka jo uskovat, tekemään kaikkensa niiden saattamiseksi uskoon, jotka vielä elävät vieraina Kristukselle. Siihenkin on vielä otollinen aika. elämme toisten ihmisten keskellä, joiden kanssa joudumme usein kosketuksiin. Meidän tulisi välttämättömästi muistaa, että he ovat yhtä kalliisti lunastettuja kuin mekin ja että Jumala hartaasti toivoo, että he muuttaisivat mielensä. Heidän joukossaan on monia sellaisia, jotka ovat hengellisessä suhteessa aivan välinpitämättömiä, mutta on niitäkin, jotka salaa odottavat, että joku kristitty puhuisi heille sielun pelastuksesta. Pimeyden voimat ovat suuret, mutta Jumala voi avata meille ovia hedelmälliseen työhön.

Kerran hirmumyrsky rikkoi Amerikan länsiosassa erään rautatiesillan. Paikalle tullut tavarajuna syöksyi kovalla ryskeellä syvyyteen, ja sen kuljettaja ja junailija menettivät henkensä. Eräs tyttö, joka asui lähiestolla, kuuli ryskeen, ja suuri hätä valtasi hänet, sillä hän tiesi, että hetken perästä oli pikajunan kulkuaika. Hän ryhtyi kiireesti toimenpiteisiin saadakseen uuden onnettomuuden vältetyksi. Hän syytyi lyhdyn, riensi tuhoutuneelle sillalle ja yritti päästä virran toiselle puolelle antaakseen siellä junalle varoitusmerkkejä. Kova tuuli sammutti lyhdyn ja ryömiminen pimeässä jotakin puomia pitkin oli vaarallista ja vaikeata. Päästyään

toiselle rannalle hän läksi juoksemaan lähintä asemaa kohti, sillä hän tiesi junan pysähtyvän siellä hetkeksi. Aika oli täpärällä. Tyttö ponnisti kaikki voimansa liikkeelle ja riensi eteenpäin. Onneksi pikajuna oli vähän myöhästynyt. Kun tyttö saapui asemalle, hän ei voinut sanoa muuta kuin: ”Silta on rikki!” Sitten hänen voimansa pettivät, ja hän menetti tajuntansa. Mutta hän oli tullut perille ajoissa, ja onnettomuus tuli vältetyksi. Monet ihmiset pelastuivat kauheasta kuolemasta.

Jumala tahtoo, että mekin tekisimme, mitä voimme, ihmissielujen pelastamiseksi iankaikkisesta kuolemasta. Monet sillat pettävät ihmisten elämässä, ja he eivät tiedä sitä, vaan luulevat, että heillä ei ole mitään hätää, vaikka he istuvakin epäuskon junassa, joka vie heitä onnettomuutta kohti. Miksi emme antaisi varoitusmerkkejä? Jumala vakavasti kehoittaa meitä niin tekemään. Meillä on lyhty, jonka liekki ei sammu suurimmassakaan myrskyssä. Se on Herran sana. Se todistaa vakavasti ja monin esimerkein, että synnin ja epäuskon tie vie perikatoon, mutta se myöskin näyttää sen tien, joka johtaa taivaan autuuteen. Tämä ihmeellinen lyhty kädessämme tehkäämme työtä ja nähkäämme vaivaa sielujen pelastamiseksi, sillä ”katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.”

Erkki Penttinen

40 vuotta sitten

*Ittahartaus radiossa 15.11.1974**Luterilainen 1/1975*

Henkeä älkää sammuttako

Aiheenamme on Jumalan sana, jonka apostoli Paavali kirjoittaa 1 Tess. 5:19–22: ”Henkeä älkää sammuttako, profetoimista älkää halveksuko, mutta koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on; kartakaa kaikenkaltaista pahaa.”

Näissä jakeissa apostoli antaa meille kultaisia ohjeita Hengessä palavaa seurakuntaelämää varten. Paavali kirjoitti nämä sanansa uskoville, jotka muodostivat seurakunnan. Apostolisen lähetystoiminnan tuloksena ihmisiä tuli uskoon. Nämä kokoontuivat Jumalan sanan ja sakramenttien ääreen ja pystyttivät keskuuteensa julkisen saarnaviran eli seurakunnan paimenviran. Siten kristityt hoitivat heille yhteisesti uskottuja hengellisen pappeuden oikeuksia ja velvollisuuksia. Jumala tahtoo näin tapahtuvan edelleen. Myös nykypäivän uskovan on tarpeen elää seurakuntayhteydessä. Samaan yhteyteen seurakunta kutsuu myös ulkopuolella olevia mielenmuutoksen kautta.

Jumala on järjestyksen Jumala, ja niin hän on antanut Sanassaan eräitä selviä ohjeita, joita Jumalan lasten tulee seurakunnallisesa toiminnassa ottaa huomioon.

Aikaamme leimaa kypsytön kokeilunhalu ja uutuuden tavoittelu, opillinen sekavuus ja mitä erilaisimmat aatevirtaukset ja uskonnolliset liikkeet. Sen tähden Jumalan sanan ohjeet ovat meille erityisen tähdellisiä. Tekstimme kehotuksista otamme aluksi esille ensimmäisen:

1.”Henkeä älkää sammuttako, profetoimista älkää halveksuko”

Profetoimista ei saa halveksua, ettei seurakunnassa sammutettaisi Henkeä ja tukahdutettaisi Pyhän Hengen tulia. Mutta mitä tämä profetoiminen tarkoittaa? Siitä saattaa olla monenlaisia käsityksiä. Raamattu käyttää sanaa kahdenlaisessa merkityksessä. Toinen, harvinaisempi merkitys ei liity kristilliseen oppiin eikä Jumalan sanan opettamiseen, vaan tarkoittaa jonkin ihmiselämään liittyvä asian ilmoittamista etukäteen. Tämä armolahja liittyi niihin erityisiin alkukirkon merkkeihin, joilla Jumala vahvisti sanansa. Toinen, tavallisempi merkitys taas liittyy kirkon opetukseen ja tarkoittaa raamatunselittämistä seurakunnalle. Tästä on tekstissämme kysymys. Jumala haluaa Raa-

matun lukemisen ja selittämisen säilyvän seurakunnassa.

Samaan asiaan tähtää kolmas käsky, jota Luther selittää näin: ”Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme halveksi saarnaa ja Jumalan sanaa, vaan pidämme sen pyhänä, mielellämme sitä kuulemme ja opimme.”

Kaiken seurakunnassa annettavan opetuksen tulee perustua Raamatulle. Oikea saarna ei ole mitään muuta kuin kirjoitetun Jumalan sanan opettamista ja sen soveltamista kuulijoiden sydämille, heidän elämäänsä ja tarpeisiinsa. Sellainen opetus rakentaa meitä ”pyhimmän uskomme perustukselle”. Tunneimme Jumalan pyhän, vaativan tahdon ja omat rikkomuksemme. Mutta tunneimme myös Jumalan armahtavan laupeuden, että meillä on ”syntien anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan”. Jumalan seurakunta ei elä epä tietoisuudessa ja ihmismielipiteiden varassa. Sille saarnaaja ei saa sanoa: ”Näin minä ajattelen” tai ”Tämä on minun näkemykseni tai mielipiteeni”, vaan Jumalan seurakunnan täytyy saada kuulla: ”Näin sanoo Herra.”

Muuten Henki sammuu. Pyhä Henki vaikuttaa Raamatun mukaan Jumalan sanassa ja sakramenteissa.

Jeesus sanoo: ”Minun sanani ovat Henki ja ne ovat elämä.” Paavali kirjoittaa: ”Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta” Emmauksen tien kuljijat todistivat: ”Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset.” Raamatun sanassa ja sen mukaisessa julistuksessa on Jumalan voima. Siinä lain kirjain on niin elävä, että se saa ihmisen synnintuntoon ja kuolettaa, ja siinä Henki tekee evankeliumilla synteihinsä kuolleen eläväksi.

Lopuksi tarkastelemme tekstimme toista kehotusta:

2.”Koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on; karttakaa kaikenkaltaista pahaa”

Kristittyjen kilvoitukseen kuuluu rajankäynti hyvän ja pahan, oikean ja väärän välillä. Kaikkina aikoina tietoiset kristityt, sikäli kuin heitä on ollut, ovat virittäneet sydämensä ja yhä virittävät sydämensä ja korvansa kuulemaan, kaikuuko opetuksessa Hyvän Paimenen ääni, vai onko ääni vieraan, jota heidän on kavahdettava. ”Koetelkaa kaikki”, kehottaa apostoli. Tämä ei ole ylivoimainen tehtävä, sillä meillä on normi, Raamattu, jolla voimme sen tehdä. Raamattu on uskomme

ja oppimme ylin ja ainoa ohje. ”Ei yli sen, mikä on kirjoitettu.” Tämän koettelemisen seurauksena on syntynyt tunnustuksia, joilla kristityt ovat lausuneet Raamattuun perustuvan uskonsa ja oppinsa. Tällaiset tunnustukset on meillä koottuina Luterilaisissa tunnustuskirjoissa. Kun niiden opin mukaan julistetaan seurakunnassa, sen oppi on koetellulla pohjalla. Sielujen ei tarvitse harhailla nälkäisinä ja janoisina, vaan Kristus tulee sanassa ja sakramenteissa elämän leiväksi ja vedeksi, jokaiselle, joka uskoo.

Julistuksen tulee olla Raamatussa ilmoitetun, ”pyhille kerta kaikkiaan annetun uskon” mukaista. Tämän koetteleminen on kristittyjen asia. Palautan mieliimme sen, että Paavali kirjoitti kirjeensä seurakunnalle ja antaa kehotuksensa sen jäsenille. Jumalan seurakunta ei saa olla puhujien kokeilukenttä, jossa vieraita oppeja saisi kukin julistaa mielihalujensa mukaan. Apostolinen kirkko ei tuntenut sellaista käytäntöä. Kun Paavali kirjoitti tekstimme sanat Tessaloinikan seurakunnalle, siellä vallitsi puhdas apostolinen opetus. Sellainen on Jumalan tahdon mukaan seurakunnan normaali tila. Kun jo siinä kristittyjen kuuluu valvoa ja koetella kaikki, niin miten etäällä Jumalan sanasta ollaankaan siellä, missä saarnatuolista on tullut opillisen vapauden foorumi. Koettele-

misen tärkeyttä korostaa erityisesti se seikka, että apostolisena aikana Pyhä Henki saattoi antaa Raamatun selittämisen lahjan erityisenä armolahjana. Sellainenkin selitys oli seurakunnan koeteltava Raamatun valossa. Miten kaukana Jumalan sanasta ollaan myös siellä, missä usko rakennetaan näyille ja ilmesytyksille Raamatun sijasta. Apostoli kehottaa pitämään sen, mikä hyvää on, mutta karttamaan kaikenkaltaista pahaa. Pitäkäämme mekin puhdas Jumalan sana ja kartta-kaamme kaikkea, mikä on ”tervettä oppia vastaan”.

Koettelemisen tarkoituksena on säilyttää seurakunta Pyhän Hengen temppelinä, jossa uskomme uudistuu ja toivomme elpyy. Siellä missä niin tapahtuu syntinen saa kuulla, että Jeesus on päästänyt hänetkin vapaaksi. Siellä ei vaadita ihmistekeja autuuden saavuttamiseksi, vaan Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Siellä koko Jumalan sana löytää uskon mukaisen paikkansa ja saa kunniansa.

Rukoilemme:

*Rakas taivaallinen Isämme,
anna kristityillesi puhtaan sanasi
valkeus ja sen mukainen sielunhoito.
Amen.*

Virsi 171:8

Markku Särelä

30 vuotta sitten
Luterilainen 3-4/1985

Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne

Ensimmäisessä kirjeessään korinttolaisille, viidennestätoista luvussa apostoli Paavali kirjoittaa loistavasti Jeesuksen ylösnousemuksesta. Kun Jeesus on noussut ylös, uskomme ei ole turhaa, Hänen ylösnousemuksensa on varma todistus siitä, että maailma on tullut sovitetuksi Jumalan kanssa ja että Jumala

ei lue meille meidän rikkomuksiamme. Se on myös todistus siitä, että kuolema on voitettu ja taivas on ansaittu kaikille. Me syntiset saamme uskon kautta omistaa nämä Jeesuksen ansaitsemat lahjat itsellemme. Ja vaikka ajallinen kuolema meitä kohtaa, kuitenkin niin kuin Jeesus nousi kuolleista, niin mekin

viimeisenä päivänä nousemme. Me, jotka uskossa kuolemme, nousemme kirkastettuina elämän ylösnousemukseen. Ne, jotka epäuskossa kuolevat, nousevat myös, mutta joutuvat sekä ruumiin että sielun puolesta iankaikkiseen kadotukseen. (Joh. 5:28,29)

Kun Paavali on muistuttanut Korinton uskovaisia siitä, mitä Jeesuksen ylösnousemus heille merkitsee, hän sitten kirjoittaa: ”Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa.” 1 Kor. 15:58. Näillä sanoillaan Paavali kehottaa Korinton uskovaisia kristilliseen elämään. Ei hän lakimaisesti määrää, mitä heidän on tehtävä, vaan käyttäen evankeliumia perusteenaan, kaikessa rakkaudessa kehottaa heitä osoittamaan Jumalalle kiitollisuuttansa ja rakkauttansa. Hän sanoo: Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne.

Jumala tahtoo näitten sanojensa kautta puhutella meitä samalla tavalla, hän tahtoo meille sanoa: Koska teillekin on annettu puhdas evankeliumi, todistus

siitä, että Jeesus on noussut ylös ja maailma on siis sovitettu Jumalan kanssa, synnit on anteeksi annettu ja uskon kautta Jeesuksen pelastus ja iankaikkinen elämä ovat omanne; koska teidät on kutsuttu uskoon ja saatte nyt elää ja kuolla pelkäämättä, varmoina siitä, että kerran nousette kirkastettuina elämän ylösnousemukseen – osoittakaa tekin nyt minulle kiitollisuuttanne elämällä minun tahtoni mukaan. Pysykää tekin lujina; palvelkaa minua kaikilla lahjoillanne.

Varmaan sinä, ystävä, tahdot tätä Herran kehotusta noudattaa. Mutta ehkä kysyt: mitä minun on tehtävä, että pysyn lujana? Miten minä voin Herraani palvella? Jumalan sana ja sen kuuleminen antaa sinulle vastauksen. Sanan kautta kasvat uskossa ja rakkaudessa. Sana tekee sinut lujaksi, niin että voit palvella Herraasi tekemällä työtä hänen seurakunnassaan. Jumalan sanan kuuleminen ja omistaminen hyödyttää sinua ja ehkä sinun kauttasi muutkin tulevat siunatuiksi. Ja muista: ”Vaivannäköne ei ole turha Herrassa!”

Rupert Efraimson

Luterilainen 10/1996

”Udestisyntynyt kristitty”

Olin saanut kutsun syntymäpäiväjuhlaan. Siellä ollessani keskustelin erään toisen kutsuvieraan kanssa. Kun hän sai tietää, että olen eläkkeellä oleva luterilainen pastori, hän sanoi: ”Minulla on kolme poikaa: Kaksi on luterilaista, kolmas on udestisyntynyt kristitty.” Silloin alkoi juhlan lauluhetki ja keskustelumme jäi siihen.

En tiedä, tahtoiko tämä äiti sanoilansa ilmaista, että hänen kolmas poikansa oli päässyt korkeammalle asteelle uskossaan kuin hänen luterilaiset veljensä, vai käyttikö hän vain pojastaan sitä nimeä, jonka poika oli itselleen antanut. Joka tapauksessa äidin sanat jäivät mieleeni. Ajattelin: Miten tärkeää onkaan, että me luterilaiset puhumme avoimesti vakaumuksistamme. Sillä meillä, jotka Jumalan armosta olemme saaneet sydämiimme Raamatun mukaisen varmuuden, että Jeesus, Jumalan Poika, on ansainnut meille ja kaikille syntisille valmiin ja täydellisen pelastuksen, joka kasteessa meille lahjoitettiin, ja joka on nytkin omanamme uskon kautta – meillähän vasta onkin syytä kertoa maailmalle tästä sanomattomasta Jumalan armosta ja rakkaudesta syntisiä kohtaan.

Joskus, kun olen keskustellut henkilöiden kanssa, jotka jatkuvasti puhuvat udestisyntymisestäään, on käynyt ilmi, että heille on ollut tärkeintä se, mikä on tapahtunut heidän omassa sydämessään. He ovat kyllä puhuneet Jeesuksestakin, mutta ei siitä, mitä hän on tehnyt kaikkien ihmisten edestä, vaan siitä, mitä he ovat tehneet Jeesukselle. Ovat puhuneet tähän tapaan: ”Olen antanut sydämeni

Jeesukselle, miten ihana asia olisi, jos sinäkin antaisit sydämesi hänelle.”

Kun joku käyttää sanontaa ”udestisyntynyt kristitty”, tämä viittaa siihen, että hänelle ei riitä se, että ollaan kristittyjä, vaan on oltava määrätynlainen kristitty. On mahdollista, että jotkut eivät sanalla ”kristitty” tarkoita uskossa olevaa ihmistä, vaan tarkoittavat n.s. kristilliseen yhteiskuntaan kuuluvaa. Mutta onhan olemassa kirkkoja, jotka opettavat, ettei tulisi tyytyä olemaan pelkästään uskossa, vaan tulisi pyrkiä saamaan n.s. henkikaste, jolla he tarkoittavat tietynlaista tunteenomaista kokemusta, ja korkeammalle asteelle päässyttä kristittyä. On ymmärrettävä, miksi niin monella on tällainen mieli, sillä monet reformoidut kirkot opettavat, että Pyhä Henki toimii myös ulkopuolella sanan ja sakramenttien. He eivät siis ohjaa ihmisiä turvaamaan yksinomaan Jumalan muuttumattomiin armolupauksiin, vaan ohjaavat heitä etsimään Pyhän Hengen ilmestyksiä ja vaikutuksia omasta sydäimestään.

Raamatun keskeinen opetus on, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja joka tämän usko, hänellä on omanaan syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. (2 Kor. 5:19, Room. 4:5) Hän on udestisyntynyt eli kristitty, ja kristittyinä hän käyttää armovälineitä, sanaa ja sakramenteja, muistaa kastettaan, jonka kautta hän on jo lapsena udestisyntynyt, käy Herran pöydässä, ja näin Pyhä Henki saattaa jatkuvasti häntä vahvistaa.

Rupert Efrainson

Noin 10 vuotta sitten

Luterilainen 3–4/2005

Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä

Yksi raamatunkohta, jossa käy ilmi Vapahtajan sovitustyön yleinen luonne, on kirjoitettuna Hebr. 1:3:ssa: ”(Kristus) on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.”

”Oletko saanut syntisi anteeksi?” ”Kuinka voisit olla varma, että jokin tietty suuri syntisi on anteeksi annettu?” Tällaisia kysymyksiä saattaa joku meiltä kysyä. Oma sydämemme voi myös tuoda niitä mieleemme. Ne ovat tärkeitä kysymyksiä. Koko elämämme tärkein asia on, että meillä on syntien anteeksiantamus. Mutta ne voivat olla myös tuskallisia kysymyksiä siinä tapauksessa, että Jumalan armo ja sen peruste ei ole selvillä.

Ihminen luonnostaan etsii syntien anteeksiantamusta tästä maailmasta, omista tai toisten teoista, tekemättä jättämisistä, hyvistä päätöksistä ja ponnisteluista. Jos nyt voin luopua jostakin paheesta, ehkä Jumala sitten minua auttaisi. Jos vetäydyn hiljaisuuteen ja rukoilen hartaasti pitkän aikaa, ehkä sitten minullekin avautuisi tie Jumalan lasten joukkoon. Jos menen johonkin tiettyyn kokoukseen ja siellä päätän tulla Jeesuksen omaksi, ehkä se onnistuisi. Ihminen voi ajatella myös käänteisesti. Koska en ole onnistunut elämään ilman syntiä, ei minulle varmasti ole anteeksiantamusta. Koska en jossakin tilanteessa päättänyt alkaa seurata Jeesusta, ei koko asia taida olla minulle mahdollista. Tällaiset ajatusmallit ovat vääriä ja pettäviä. Mitkään edellä esitetyt asiat eivät ratkaise autuuttamme. Niissä on perustava vika. Se on siinä, että syntien anteeksiantamuksen kuvitellaan riippuvan siitä, mitä me teemme tai jätämme tekemättä. Näin ei asia ole.

Tekstimme mukaan Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä. Tämä on yksi Raamatun tapa sanoa, että hän on hankkinut meille syntien anteeksiantamuksen. Se on tapahtunut tosiasia. Kun Kristus täytti Jumalan käskyt meidän puolestamme ja kärsi syntisille määrätyn rangaistuksen, ovat kaikki synnit annetut anteeksi. Asiaa koskeva vahvistus on myös tapahtunut. Isä herätti Kristuksen kuolleista merkinä siitä, että syntien anteeksiantamus on pätevä. Vapahtaja ei taistellut syntiä vastaan tasa-vertaisena kumppanina, vaan hän on voittaja. Missä siis ovat syntimme? Maanpäällisen elämänsä aikana ne olivat Kristuksen päällä, niin kuin Johannes Kastaja sanoi: ”Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” Pois ottaminen merkitsi sitä, että hän kantoi meidän syntimme profeetta Jesajan ennustuksen mukaan: ”Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”

(Jes. 53:5) Kun Vapahtaja voitti synnin vallan, eivät synnit olleet enää hänen päällään. Oli toteutunut profeetan ennustus: ”Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekemme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen.” (Miika 7:19) Sama asia sanotaan psalmissa 103 hieman toisin ilmaisten: ”Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.” (Ps. 103:12) Synnit ovat poissa, unholassa. On tapahtunut puhdistus synneistä.

Kun me tahdomme omistaa tunnonrauhan ja varmuuden syntien anteeksiantamuksesta, on syytä panna merkille se, että syntien anteeksiantamus on jo tapahtunut asia. Se kamppailu, joka syntiemme anteeksi antamiseksi tarvitaan, on jo käyty. Kristus on jo voittanut synnin vallan. Tästä syystä hän on Vapahtaja. Turhaa on siis kuvitelma siitä, että ihminen voisi ponnistuksillaan tai päätöksillään auttaa tässä asiassa. Ei niin, vaan Raamattu pääasianaan opettaa sitä, että Jumalan Poika jo on ansainnut meille armon. Pelastava usko merkitsee, että omistamme Vapahtajan hyvän työn omalle kohdallemme.

Koska puhdistus synneistä eli syntien anteeksiantamus on jo tapahtunut, on sillä suuri vaikutus seurakunnan elämään. Tärkeimpänä asiana on saarnattava sitä, että synnit ovat anteeksiannetut ja jokaisella on armo hankittu. Tämä ilmenee muun muassa siinä, että seurakunnissamme synninpäästön yhteydessä sanotaan: ”Jumala on armahtanut teitä Pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa ja on antanut teille hänen kauttansa synnit anteeksi, elämän ja autuuden.” Julistetaan sitä, mikä on jo tapahtunut.

Koko elämämme kannalta tärkein asia, syntien anteeksiantamuksen hankkiminen on siis jo kokonaan täytetty tosiasia. On siis täysi syy hylätä kaikki ihmisteot, antaa epävarmuuden mennä menojaan ja uskossa iloita siitä, että Kristuksen sovitus työ koskee koko maailmaa ja juuri siitä syystä jokaista meitäkin.

Yhdymme rukoukseen: Rakas taivaallinen Isämme. Me kiitämme sinua siitä, että et ole jättänyt meitä ihmisiä syntiemme ja rikostemme valtaan, vaan olet Pojassasi Jeesuksessa Kristuksessa sovittanut syntimme. Anna meille usko tähän sinun hyvään tekoosi ja johda meidät Vapahtajan tähden iankaikkiseen autuuteen. Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaissa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme. Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikoneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta, voima ja kunnia. Amen.

Kimmo Närhi

Uuteen vuoteen

Uusi kalenterivuosi on jälleen alkanut. Moni varmasti pohtii, mitä tämä vuosi mahtaa tuoda tullessaan. Varmasti moni muistelllessaan joitain viime vuoden tapahtumia pelkää, mitä tänä vuonna mahtaakaan tapahtua. Elämme monin tavoin epävarmaa aikaa.

Meidän ei kuitenkaan kristittyinä tarvitse huolehtia ja murehtia tulevaisuudesta. Jumala vakuuttaa meille: ”Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut.” (Room. 8:28) Jeesus puolestaan sanoo: ”Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän päänne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.” (Matt. 10:29–31) Meille ei voi tapahtua mitään sellaista, minkä Jumala ei salli tapahtuvan. Kaikki on Jumalan käsissä. Me saamme turvallisin mielin jättäytyä Jumalan huolenpidon varaan.

Samoin moni, katsoessaan taaksepäin mennyttä vuotta, saattaa murehtia kaikkea sitä syntiä, mitä hän on vuoden aikana tehnyt. Mieleen tulevat kaikki ne teot, ajatukset ja laiminlyönnit, joita on vuoden aikana kertynyt. Ehkä sinäkin olet surullinen kaikesta siitä synnistä, mitä olet viime vuoden aikana tehnyt.

Moni liittää uuteen vuoteen alusta aloittamisen ajatuksen. Tämä heijastuu uuden vuoden lupauksissa, joita monet tekevät. Sinä et kuitenkaan voi päästä eroon synnistäsi tekemällä uuden vuoden lupauksia. Omin voimin et voi päästä eroon synnistäsi. Jeesus on jo kantanut sinun syntisi ristin puulle ja kärsinyt niiden rangaistuksen. Jeesuksen ristinkuoleman tähden sinä saat kaikki syntisi anteeksi ja saat aloittaa alusta, et vain uutena vuotena, vaan vuoden jokaisena päivänä. Joka päivä saat tunnustaa syntisi Jumalalle ja turvata hänen armoonsa, joka sinulle Jeesuksessa uskon kautta omistettavaksi tarjotaan. Uskossa Jeesukseen turvautuen saat katsoa uutta vuotta kohti rohkein mielin, tietäen, että mitä ikinä sinulle tapahtuukin, olet matkalla kohti iankaikkista taivasta.

Rukoilkaamme: Rakas taivaallinen Isä. Kiitos huolenpidostasi. Auta meitä joka päivä luottamaan siihen, että sinulla on aina mielessä meidän iankaikkinen parhaamme kaikessa, minkä sallit meille tapahtuvan. Auta meitä, että joka päivä turvaisimme siihen armoon, jonka Jeesus Kristus on kuolemallaan meille ansainnut. Aamen.

Kynttilänpäivän hartaus

2 Kor. 4:6 "Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa."

Kun synnyimme tähän maailmaan, olimme syvässä hengellisessä pimeydessä. Aadamin lapsina olimme kadotustuomion alla ja poissa rakastavan Jumalan yhteydestä. Jumala, joka oli luonut kaiken sanallaan tyhjistä ja hyväksi, joutui karkottamaan ihmisen pois paratiisista synnin takia. Tämän kauhean tilan perimme esi-isältämme.

Mutta meidän hengelliseen pimeyteen syttyi valo, kun Jumala sanallaan kirkasti itsensä meille. Hän ei hylännyt meitä iankaikkisesti, vaikka olim-

me ansainneet sen, vaan ilmoitti meille, että on antanut rakkaan Poikansa syntiemme sovituksi. Meidät on Jeesuksen tähden vapautettu ikuisesta pimeydestä. Kun hän antoi meille uskon tähän iloutukseen, pääsimme pimeydestä valoon.

Jumalan oikea tunteminen loistaa meille vain Kristuksen kasvoilta. Vain hänen kauttaan tunnet Jumalan oikein. Älä siis yritä etsiä muita teitä Jumalan tuntemiseen, vaan pidä katseesi aina kiinni noissa kasvoissa, jotka säteilevät Jumalan ehdotonta, pimeyden vallat voittanutta rakkautta. Niin sydämessäsi loistaa Jumalan tuntemisen kirkkaus ja pääset kerran kirkkauden valtakuntaan. Siellä saat nähdä kasvoista kasvoihin hänet, jonka sana on valaissut tiesi perille saakka.

Mika Bergman

Laskiaissunnuntain hartaus

Laskiaissunnuntai merkitsee paastonajan pian alkavan. Silloin laskeudumme tutkimaan Jeesuksen alentumista, kulkemaan kärsimystietä yhdessä hänen kanssaan.

Jeesus oli sikiämisestään kuolleista heräämiseensä asti alennuksen tilassa. Jumalan Poika laskeutui taivaan korkeudesta ihmiseksi maailmaan. Hän kätki jumalallisen kunniansa ja voimansa elääkseen ihmisenä ja kärsiäkseen meidän pelastamisksemme. Vain hetkittäin hän antoi kirkkautensa näkyä osoittaakseen, että hän oli tosi Jumala. Paavali kirjoitti Kristuksen alennuksesta filippiiläisille: ”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti.” (Fil. 2:5–8)

Jeesuksen alennustilaan kuului, että hän oli ihmisenä köyhä ja alhainen. Julkisen toimintansa aikana hänellä ei ollut, ”mihin päänsä kallistaisi” (Matt. 8:20), vaan hän eli opetuslapsineen toisten vieraanvaraisuudesta ja tuesta. Jeesus kohtasi paljon vastustusta ja vainoa sanomansa tähden. Hänen alhainen elämänsä täytti profeetta Jesajan ennustuksen: ”Hän kasvoi Herran edessä niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet.” (Jes. 53:2–3)

Kristuksen alennus huipentui hänen kärsimykseensä. Paastonaikana kuljemme kärsimystietä yhdessä Jeesuksen kanssa. Hän alentui meidän tähtemme kaikista alimmaksi. Hän kantoi yksin maailman syntien taakkaa. Niin hän oli kuin kaikkein suurin syntinen. Hän tuli meidän tähtemme Jumalan ja ihmisten hylkäämäksi. ”Kristus tuli kiroukseksi meidän edestämme” ja ”hänet Jumala meidän tähtemme teki synniksi”. (Gal. 3:13 ja 2 Kor. 5:21) Ristille kohotettuna hän viimein laskeutui kuolemaan, kun hän antoi henkensä edestämme.

Katsellessamme Kristuksen kärsimystä muistamme, miksi hän suostui siihen. ”Jumalan Poika Jeesus Kristus alensi itsensä niin syvästi lunastaakseen minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen. Siten hän vapahti minut kaikista synneistäni, kuolemasta ja perkeleen vallasta.” (Kristinoppi, kysymys 192) Jeesuksen kärsimys on suloinen, koska se tapahtui meidän pelastamiseksi. Se kertoo hänen ihmeellisestä rakkaudestaan meihin. Se on kirkkainta evankeliumia: Jumalan Poika on kärsinyt syntiesi tähden. Sinä saat kaiken anteeksi. Hän rakastaa sinua.

Alennusta seuraa korotus. Pääsiäisaamun kirkkaus paistaa kärsimystien päässä. Jeesus nousi kuolleista ja Jumala korotti hänet kunniaan. Mekin kuljemme nyt alhaisuudessa, synnin ja sen seurauksien rasittamina, mutta ylösnousemuksessa Jeesus on ”muuttava meidän alennustilamme ruumiin kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi.” (Fil. 3:21) Hän, joka on kärsimyksellään lunastanut meidät omikseen, ottaa meidät ikuisen iloonsa ja kunniaansa. Siellä kiitämme puolestamme kärsinyttä Jumalan Karitsaa iankaikkisesti. (Ilm. 5:12)

Paaston ajan hartaus

”Jeesuksen lähestyessä Jerikoa eräs sokea istui tien vieressä kerjäten. Ja kuullessaan, että siitä kulki kansaa ohi, hän kyseli, mitä se oli. He ilmoittivat hänelle Jeesuksen, Nasaretilaisen, menevän ohitse. Niin hän huusi sanoen: ”Jeesus, Daavidin poika, armahda minua!” Ja edelläkulkijat nuhtelivat häntä saadakseen hänet vaikenemaan; mutta hän huusi vielä enemmän: ”Daavidin poika, armahda minua!” Silloin Jeesus seisahtui ja käski taluttaa hänet tykönsä. Ja hänen tultuaan lähelle Jeesus kysyi häneltä: ”Mitä tahdot, että minä sinulle tekisin?” Hän sanoi: ”Herra, että saisin näköni jälleen.” Niin Jeesus sanoi hänelle: ”Saa näkösi; sinun uskosi on sinut pelastanut.” Ja heti hän sai näkönsä ja seurasi häntä ylistäen Jumalaa. Ja sen nähdessään kaikki kansa kiitti Jumalaa.” (Luuk. 18:35–43)

Kristus oli ilmoittanut opetuslapsilleen, että hän on menevä Jerusalemiin ja että kirjoitukset täyttyvät. Häntä piestään, syljetään, häväästään, tuomitaan väärin. Viimein hänet ristiinnaulitaan. Nämä asiat olivat julkisia kahdessa mielessä. Juutalaisten tuntema Vanha testamentti ennusti näistä asioista selkeästi. Jeesus nimenomaisesti sanoi

opetuslapsilleen, että nämä kirjoitukset täyttyvät.

Ihmisten kannalta ydinkysymys oli, miten he käsittivät nämä Jumalan sanat ja Kristuksen teon. Jumala antoi niiden tapahtua meidän tähtemme, syntiemme sovituksiksi. Tämän oikea käsittäminen edellytti synnin tunnustamista. Juuri tämä kysymys teki tuolloin ja tekee tänä päivänä eron ihmisten välillä. Ne, jotka eivät tunnusta syntejään, ovat kuin fariseuksia, jotka vastustavat Jeesusta tai suhtautuvat häneen välinpitämättömästi. Syntinsä tunnustaville Kristuksen työ ja hänen sanansa ovat sielun turva.

Tekstimme kertoo miehestä, joka teki hyvin nopeasti oikean johtopäätöksen Jeesuksen sanoista. Sokea kerjäläinen, Bartimeus, kääntyi Jeesuksen puoleen ja pyysi häneltä armoa. Hän oli käsittänyt, että nyt on tullut Vanhan testamentin lupaama Vapahtaja syntisten luokse. Bartimeus sai kuulla vastustusta, aivan kuin hän ei olisi saanut lähestyä Vapahtajaa. Hän kuitenkin huusi aina vain voimakkaammin Herralle: ”Armahda minua!” Niin hän sai myös avun, näkönsä takaisin, mutta mikä vielä

tärkeämpää, hän omisti pelastuksen uskon kautta Vapahtajaan.

Bartimeus on sinulle esikuva paastonajan viettämisessä. Olethan synnin ja monen vaikeuden ahdistama. Et voi itse itseäsi pelastaa. Omassa varassasi et voi löytää tietä Jumalan luokse, sillä luonnostasi olet hengellisesti sokea. Mutta sama Jumalan Poika, joka auttoi Bartimeusta, on tullut myös sinun Vapahtajaksesi. Älä anna toisten puheiden äläkä edes omien tunteidesi vaientaa avun huutoasi ja sitä, että uskossa turvaudut Jumalan Poikaan, joka on sinunkin syntisi

kantanut ja avannut tien iankaikkiseen elämään.

Mistä sitten löydät Kristuksen tänä aikana? Hän on antanut seurakunnalleen kalleimmat aarteet. Hänen omakseen olet tullut kasteesasi. Jatkuva evankeliumin saarna synnyttää ja vahvistaa uskoa. Herran pyhän ehtoollisen pääkohta on syntien anteeksiantamuksen saaminen. Näin Jumalan armon lupaus on meillä hänen sanassaan ja sakramenteissaan. Niiden kautta saat rauhan sydämeen ja voimaa vaelttaa Jumalan lapsen tietä.

Kimmo Närhi

Kirkon Herra, Jeesus Kristus, tämän maailman pimeinä aikoina, sekä nykyään että ennen, syntiset ovat hämärtäneet evankeliumisi valon, kahlinneet sieluja ihmisopeilla ja pitäneet pyhää nimeäsi halpana. Kiitämme Sinua siitä, että olet jo 90 vuoden ajan vuodattanut siunaustasi ja armoasi STLK:lle, kun olet Luterilaisen kautta varustanut meitä julistamaan armoasi ja totuutta. Kiitämme siitä, että olet käyttänyt kutsuttaja palvelijoitasi sekä uskollisia maallikoita armosi ja sanasi totuuden julistamiseen ja julkaisemiseen. Tee meidät rohkeiksi käyttämään Luterilaista evankeliumin levittämisessä, että pitäisimme esillä yksinkertaista ja muuttumatonta pelastavaa totuutta, jonka olet voittanut meille. Muuttuvan maailman keskellä anna meidän uskollisesti julkaista muuttumatonta sanaasi ja sen lupauksia. Ota pyhässä nimessäsi vastaan ylistyksemme ja kiitoksemme.

Aamen.

Ned Brockwell

LAPSILLE

Yllätys nurkan takaa

Oli kirkas pakkaspäivä. Joululoma oli loppuillaan, ja lapset leikkivät pihalla. Tällä kertaa menossa oli Kuka tulee? -leikki. Siinä leikissä yksi on Arvaaja, joka menee nurkan taakse, ja muut yrittävät päästä tämän luokse, ennen kuin hän arvaa, kuka on tulossa. Siitä, joka pääsee Arvaajan luo, tulee seuraava Arvaaja. Leikki oli aloitettu juuri tänään siksi, että vihdoinkin talviaurinko paistoi lähes pilvettömältä taivaalta. Auringonpaiste olikin tärkeä osa leikkiä, koska ilman auringon heittämää varjoa arvaajan olisi mahdotonta aavistaa, kuka lähestyjä voi olla.

Miro oli koko porukan paras arvaaja. Toiset yrittivät muuttaa varjonsa muotoa parhaansa mukaan, mutta Miroa oli vaikea huiputtaa. ”Eevi!”, hän huikkasi juuri ennen kuin tyttö ehti näköetäisyydelle. ”Miten hän sen oikein tekee?” Iina nauroi Eeville, kun hän palautti Iinalle tältä lainaamansa pipon. Eevi oli arvellut, että pipon iso tupsu olisi hämännyt Miroa, mutta kun ei niin ei. Tyttöjä Miron menestys alkoi jo tympiä, kun taas Leevi ja Kalle aikoivat kokeilla, mahtuisivatko he molemmat Leevin untuvatakin sisään.

”Mitäs teillä täällä on tekeillä?”, kuului äkkiä ystävällinen ääni. Lapset kääntyivät katsomaan. Ääni kuului Eevin ja Miron seurakunnan pastorille, Topi Oksalle. ”Meillä on Kuka tulee menossa. Miro on kulman takana.” Topi ei ollut tästä leikistä kuullutkaan, joten tytöt selittivät säännöt sillä aikaa, kun Kalle ja Leevi lähtivät yrittämään. Pian pojat kuitenkin palasivat – Miro oli arvannut taas, vaikkakin tunnisti kaverinsa tällä kertaa heidän hihityksestään. ”Ihan varmasti huijaa”, tuskaili Kalle huononnisuuttaan. ”Voitais kai jo lopettaa”, Iina ehdotti. ”Eikä! Mulla on idea”, Eevi tokaisi. ”Kuulkaas...”

LAPSILLE

Miro odotteli kulman takana. Häntä melkein nauratti, kun hän kuuli taas askelien lähestyvän. ”Ainakin jaksavat yrittää”, hän myönsi ja arveli, että nyt olisi vuorossa Iina. Pian hän tunnustikin jo tutun tupsupipon varjon. Miro kuitenkin hämmästyi, kun varjo jatkui pidemmälle ja tällä lidalla näyttikin olevan ihan älyttömän pitkät ja paksut kädet. Sitten kuuluikin iloinen huikaus: ”Miro!” Poika katsoi hämmentyneenä nurkalla seisovaa otusta. Sillä oli Iinan pipo, mutta Topi-pastorin iloinen hymy. Topin olkapäistä roikkuivat Iina ja Eevi. Miroa alkoi naurattaa, vaikka aluksi hän aikoikin syyttää toisia sääntöjen rikkomisesta.

Kaikilla oli hauskaa. Sitten Topi sanoi: ”Onpa muuten hauskaa, että leikitte juuri tätä leikkiä tänään, sillä tähän kuuluu tavallaan loppiaisen aiheeseen.” ”Loppiaisen? Eikö se tarkoita, että joulou päättyy?” Eevi kysyi. ”Silloin juhlietaan itämaan tietäjiä!” Iina tiesi kertoa. ”Totta, molemmat kuuluvat loppiaiseen”, Topi vahvisti, ”mutta loppiaisaika on erityisesti Jumalan valtakunnan esiintulemisen aikaa.” ”Häh? Miten tämä leikki siihen liittyy?” kysyi Kalle, jolle Raamattu ei ollut oikein tuttu. ”Hyvä kysymys”, pastori kehui, ”katsos Raamatussa profeetat kertoivat Vapahtajan tulemisesta jo ennen Jeesusta. Heidän kauttaan Jumala näytti lupauksissaan kuin varjon Vapahtajasta.” ”Tunnistivatko ihmiset sitten Jeesuksen siitä varjosta?” Eevi kysyi. ”Niin. Jotkut tunnistivat, toiset eivät. Sinähän, Iina, muistit ne tietäjät. He tunnistivat suuren kuninkaan syntymän tähdessä, josta Raamattu kertoo jo Vanhassa testamentissa (4.Moos. 24:17), ja profeetta Miikan kirjan mukaan tietäjät ohjattiin Beetlehemiin (Miika 5:2).” Leevi ja Kalle olivat ihmeissään. ”Oliko tuo kaikki kerrottu jo ennen Jeesusta?” ”Kyllä vaan”, Topi hymyili, ”mutta nyt minun valitettavasti pitää jatkaa matkaa. Loppiaisaika on kuitenkin vasta alussa, joten tulkaahan kirkkoon sunnuntaina, niin kuulette lisää!” ”Pitää varmaan kysyä, jos isä ja äiti lähtisi silloin mukaan”, Leevi mietti. ”Me ollaan ainakin menossa”, sanoi Eevi, ”vai mitä Miro?” ”Joo, mutta sitä ennen meidän on ratkaistava ongelma.” ”Mikä ongelma?” muut kysyivät. Miro virnisti: ”No kuka on seuraava Arvaaja, tietysti!”

Markus Mäkinen-Taina

Abramin usko

Näiden tapahtumien jälkeen Abram oli surullinen. Miksi? Rakas Jumala oli sanonut hänelle, että hänestä tulisi suuri kansa, ja että rakas Vapahtaja syntyisi tästä kansasta. Mutta Abramilla ei ollut lainkaan lasta! Sen tähden hän oli surullinen. – Niin Herra eräänä päivänä ilmestyi hänelle ja sanoi: ”Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi; sinun palkkasi on oleva sangen suuri.” Mutta Abram vastasi: ”Oi Herra, Herra, mitä sinä minulle annat? Minä lähden täältä lapsetonna!” Ja niin Abram sanoi Herralle, että hänen taloudenhoitajansa Elieserin poika laskettaisiin hänen pojakseen. Mutta Herra sanoi, ettei niin pidä tapahtua, vaan että Abram saisi itse pojan. Herra sanoi: ”Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea. Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä”. Se merkitsee: Abramista oli tuleva niin suuri kansa, kuin tähtien määrä taivaalla. Abram uskoi Herraan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Ja Herra sanoi edelleen: ”Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean Uurista, antaakseni sinulle tämän maan omaksesi”. Abram tahtoi mielellään saada merkin, jota hän voisi aina ajatella, jos hän tulisi jälleen surulliseksi. Niin Herra salli hänen tuoda uhrin ja vannoi, että kaikki tapahtuisi niin kuin hän oli sanonut.

Mitä merkitsee: ”Abram uskoi Herraan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”? Se merkitsee: Abram uskoi Herraa, että rakas Vapahtaja oli varmasti tuleva. Ja niin rakas Jumala katsoi Abramia, niin kuin hänellä ei olisi ollut lainkaan syntejä, vaan hän olisi ollut täysin vanhurskas. Rakas Vapahtaja ottaa näet kaikki meidän syntimme päällensä.

Rukous.

Rakas Vapahtajani, sinä olet tullut ja olet ottanut kaikki syntini päällesi. Nyt kaikki minun syntini on annettu anteeksi. Sen minä uskon, koska rakas Jumala on sen sanonut. Oi rakas Jumala, nyt sinä näet minut niin kuin minulla ei olisi lainkaan syntejä, vaan olisin täysin vanhurskas. Sen tähden minä kiitän sinua tuhannen tuhat kertaa. Aamen.

LAPSILLE

Jumala vahvistaa Abramin uskoa edelleen

Ajattele sitä, mitä kuulit edellisellä kerralla. Mitä se oli?

Kun aurinko oli laskemaisillaan, Jumala antoi Abramin vaipua raskaaseen uneen. Ja tässä unessa Jumala antoi Abramin joutua kauhun ja pelon valtaan ja olla suuressa pimeydessä. Jumala myös sanoi Abramille unessa, mitä se tarkoitti: Abramin kansa olisi toisessa, vieraassa maassa neljäsataa vuotta, ja siellä kansa pakotettaisiin palvelemaan orjina ja sitä sorrettaisiin. Mutta sitten Jumala sanoi, että hän rankaisisi vierasta maata ja kansaa. Niin Abramin kansa saisi lähteä pois mukanaan paljon rahaa ja tavaraa ja tulla jälleen Kanaanin maahan. Ja Jumala sanoi vielä Abramille: ”Sinä saat mennä isiesi tykö rauhassa, ja sinut haudataan päästyäsi korkeaan ikään.” Abramin kansasta Jumala sanoi: ”Neljännessä polvessa [neljänsadan vuoden kuluttua] sinun jälkeläisesi palaavat tänne takaisin.” Kun aurinko oli laskenut ja oli tullut pimeä, Abram näki, edelleen unessa, uhrin, jonka hän oli päivällä tuonut. Ja katso, tulenliekki kulki uhrin kappaleiden välistä merkinä, että uhri oli Jumalalle mieluinen. Ja Jumala teki liiton Abramin kanssa ja lupasi, että hän antaisi Abramille koko Kanaanin maan ja pitäisi varmasti sanansa.

Niin Jumala vahvisti Abramin uskoa tässä ihmeellisessä unessa. Mitä Abram nyt ymmärsi? Tämän: Vaikka hän itse olisi suuressa pelossa ja hädässä, ja vaikka myös hänen kansansa olisi suuressa pelossa ja hädässä, niin Jumala kuitenkin pitää sanansa ja tekee lopulta kaiken, mitä hän on luvannut.

Paina tämä mieleesi, lapsi! Vaikka pelkää kovasti ja kaikki on pimeää, Jumala pitää silti armosanansa.

Rukous.

Oi rakas Jumala, jos lapsesi ovat kauhun ja pelon vallassa ja suuressa pimeydessä, sinä pidät silti heille se, mitä olet luvannut, ja tuot heidät lopulta taivaalliseen Kanaanin maahan ja ikuiseen valoon. Minä olen myös sinun lapsesi, rakas Jumala. Aamen.

LAPSILLE

Jeesus Kapernaumin synagogassa

Jokaisessa kaupungissa, missä asui juutalaisia, oli eräänlainen koulu, synagoga. Se oli kokoontumistalo, jossa pidettiin sapattina jumalanpalvelus. Siellä oli esilukija, joka luki lakia, sekä valvoja, joka huolehti että kaikki sujui järjestyksessä. Ja kuka saarnasi? Joku kirjanoppinut nousi, ja valvoja tiesi silloin, että hän halusi saarnata, ja käski synagogan palvelijaa antamaan hänelle Kirjoitukset. Niistä kirjanoppinut luki jotakin ja selitti sen.

Näin myös Jeesus saarnasi Kapernaumin synagogassa. Juutalaiset ihmettelivät kovasti, että hän saarnasi niin kuin se, jolla valta on, ei niin kuin kirjanoppineet. Jeesus sen puhui yksinkertaisesti, niin että jokainen saattoi ymmärtää, vilpittömästi, tuoreesti ja sydäimestä sydämeen. Ja hän saarnasi evankeliumia: hän näytti, miten Vanhassa Testamentissa ennustetut asiat olivat nyt täyttyneet. Niinpä ihmiset kuuntelivat häntä!

Kerran, kun Jeesus saarnasi näin synagogassa, siellä oli mies, jota riivasi saastainen henki. Se tarkoittaa, että hänen ruumiissaan asui paholainen. Siihen aikaan Israelissa oli monia sellaisia riivattuja. Paholainen teki heistä kuuroja, mykkiä, sokeita, rampoja, jäykistyneitä, krampeissa täriseviä tai raivoavia. Ja paholainen sai heidät myös puhumaan, mitä halusi. Nyt paholainen laittoi riivatun miehen puhumaan Jeesuksen saarnatessa. Hän huusi kovalla äänellä ja sanoi: ”Seis! Mitä meillä on sinun kanssasi tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Minä tiedän, kuka sinä olet, Jumalan Pyhä!”

Sinä näet, että paholainen ei halunnut Herran Jeesuksen saarnaavan evankeliumia. Siksi hän laittoi miehen huutamaan: ”Seis!” Hän pelkäsi Herraa Jeesusta ja vihasi häntä. Siksi hän laittoi miehen sanomaan: ”Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen?” Mutta paholainen laittoi miehen myös sanomaan: ”Minä tiedän, kuka sinä olet, Jumalan Pyhä”, se tarkoittaa: Messias, Vapahtaja. Miksi paholainen teki näin? Minä arvelen, että hän halusi,

LAPSIILLE

että ihmiset sanoisivat: ”Koska paholainen sanoo, että Jeesus on Messias ja Vapahtaja, ei se varmasti pidä paikkaansa!”

Jeesus kohotti kätensä, nuhteli paholaista ja sanoi: ”Vaikene ja lähde hänestä!” Riivaaja ravisti miestä edestakaisin ja heitti hänet ihmisten keskelle, sai hänet huutamaan kovaan ääneen ja lähti pois hänestä tekemättä hänelle enempää vahinkoa. Ja kansa synagogassa ihmetteli peloissaan, ja kaikille tuli pelko, ja he puhuivat ja kyselivät keskenään, sanoen toisilleen: ”Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat häntä.” Ja nämä tapahtumat tulivat koko ympäristön tietoon, niin että kaikkialla puhuttiin Jeesuksesta.

Lapsi, myös tämä oli taistelu Jeesuksen ja paholaisen välillä, aivan kuin silloin kun paholainen kiusasi Jeesusta erämaassa. Mutta sinä näet, että myös nyt Jeesus voitti paholaisen aivan kuten kiusauksissa erämaassa. Ja tulet näkemään, että Jeesus, Vapahtajasi, voittaa kiusaajan aina.

Rukous.

Vahva ja rakas Vapahtaja, sinä olet vapauttanut myös minut paholaisen vallasta!

Aamen.

Carl Manthey-Zorn: Lasset die Kindlein zu mir kommen. Suom. VH

Jeesus Simon Pietarin kodissa

Sapattina, josta edellisellä kerralla puhuttiin, meni Jeesus Simon Pietarin ja Andreaan ja Jaakobin ja Johanneksen kanssa Pietarin kotiin. Pietari oli syntynyt Beetsaidassa, mutta hän oli veljensä Andreaan kanssa muuttanut Kapernaumiin ja mennyt naimisiin. Kun he tulivat talon, he huomasivat, että Pietarin anopilla oli korkea kuume. He kertoivat Herralle Jeesukselle siitä ja pyysivät, että hän tekisi sairaan terveeksi. Jeesus meni hänen luokseen hänen vuoteensa ääreen ja käski kuumetta, että sen piti mennä pois, ja otti häntä kädestä ja nosti hänet pystyyn, ja kuume oli poissa. Kyllä, sairas nousi heti ylös ja valmisti lounaan ja palveli vieraita.

Illalla, kun aurinko oli laskenut, Kapernaumin asukkaat toivat kaikenlaisia sairaita ja riivattuja Pietarin talon edustalle Jeesuksen luo. Koko kaupunki kerääntyi oven eteen. Ja Jeesus tuli heidän luokseen ja laski kätensä jokaisen sairaan päälle ja teki hänet terveeksi, mitä hän sairastikaan. Hän ajoi myös monia riivaajia ulos, ja ne huusivat sanoen: ”Sinä olet Kristus, Jumalan Poika!” Kyllä, nekin tiesivät, että hän oli Kristus. Mutta Jeesus nuhteli niitä eikä sallinut niiden puhua enempää. Hän ei halunnut tätä todistusta riivaajilta.

Näin toteutui se, mitä profeetta Jesaja oli ennustanut hänestä: ”Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä.” Koska Jeesus otti päällensä meidän syntimme ja sen, mitä synnistä seuraa, nimittäin sairautemme ja kipumme, niin hän nyt paransi nämä sairaut. Ja näiden sairaiden parantaminen oli merkki, että hän oli se, joka kantaa syntimme ja rangaistuksemme meidän edestämme. Useimmat ihmiset eivät silloin kuitenkaan sanelleet niin. He sanoivat vain: tämä on suuri ihmeiden tekijä, joka voi tehdä meidät terveiksi! Ja he halusivat häneltä vain sitä, että hän parantaisi heidät. Mutta mitä se auttoi heitä? Vaikka he tulivat terveiksi, heidän syntinsä ja rangaistuksensa pysyi silti heidän päällään, koska he eivät todella uskoneet, että Jeesus oli syntisten Vapahtaja.

Lapsi, kun sinä olet sairas, niin rukoile Herraa Jeesusta, että hän tekisi sinut terveeksi. Hän voi tehdä sen Ja jos hän haluaa, niin hän myös tekee sen. Mutta älä rukoile Herralta Jeesukselta vain terveyttä, vaan ennen kaikkea syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista autuutta. Sen hän antaa sinulle aivan varmasti. Niin sinulla on apu, ei vain tänään ja huomenna, vaan ikuisesti.

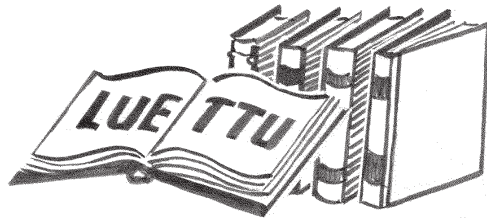
Rukous.

Herra Jeesus, minä näen sinun ihmeistäsi, että sinä olet rakas Vapahtaja ja autuaaksitekijä. Ja minä rukoulen sinua: Anna minulle syntini anteeksi ja tee minut autuaaksi! Ja kun olen sairas, rukoulen sinua myös, että teet minut terveeksi. Mutta jos mieluummin annat minun kuolla ja tahdot ottaa minut taivaaseen, niin se on vielä parempi. Aamen.

Carl Manthey-Zorn: Lasset die Kindlein zu mir kommen. Suom. VH

Seth Erlandsson:

Kirkkoyhteys – mitä Raamattu sanoo?

On harvinaista, että nykyään kirkollisesta yhteydestä opetetaan hyvin kirkkomme ulkopuolella. Usein jopa konservatiivisimmatkin luterilaiset kirkot eivät uskalla täysin pitäytyä siihen, mitä Raamattu opettaa asiasta. Siksi on ilahduttavaa lukea Seth Erlandssonin kirjaa *Kirkkoyhteys – mitä Raamattu sanoo?*. Kirjoittaja on Wisconsinin synodin ruotsalaisen sisarkirkon teologi.

Erlandsson käy lyhyesti (64 s.), mutta syvällisesti läpi Raamatun opetuksen kirkollisesta yhteydestä. Hän osoittaa vakuuttavasti, että Raamattu vaatii täyttää opin yksimielisyyttä kirkollisen yhteyden ehtona. Se myös käskää erottautumaan niistä seurakunnista ja kirkoista, jotka opettavat muuta kuin

apostolit. Samalla Erlandssonin esitys on tasapainoinen siinä, että hän kehottaa pitkämielisyyteen ja lempeyteen niitä kohtaan, joilla on heikkoutta opin tuntemuksessa. Jos he eivät pitäydy itsepintaisesti harhaan, heitä tulee opettaa ja tukea kärsivällisesti. Lähestymistapa kirkolliseen yhteyteen on evankelinen.

Arvokasta Erlandssonin kirjassa on myös muun muassa se, että hän luettelee erilaisia hengellisen yhteyden muotoja, jotka vaativat opin yhteyttä toteuttamisensa edellytyksenä. Tässä voi olla monelle uutta opittavaa. On selvää, että yhteinen ehtoollinen on asia, joka vaatii opin yksimielisyyttä. Tuntemattomampaa on taas se, mitä Raamattu opettaa esimerkiksi

rukousyhteydestä. Erlandsson on omistanut kirjassaan kokonaisen luvun sille, että hän perustelee Raamatulla, miksi myös yhteinen rukous vaatii yksimielisyyttä opissa. Esityksensä tueksi hän lainaa muun muassa sellaisia suuria teologeja kuin Theodor Engelder ja Adolf Höncke. Peruaistus on se, että samat raamatunkohdat, jotka torjuvat ehtoollisyhteyden eriopistien välillä, soveltuvat aivan yhtä hyvin myös rukousyhteyteen. Näitä ovat muun muassa Room. 16:17 ja 2 Joh. 8–11.

Kun noin 15 vuotta sitten STLK ja Wisconsinin synodi kävivät opikeskusteluja, kävi ilmeiseksi, että eroamme kirkko- ja virkaopissa. Wisconsinin synodi ei pidä mitään tiettyä viran muotoa Jumalan asettamana. He eivät näe siis pastorin virkaa Jumalan asettamana. Tämä ero ei juuri näy Erlandssonin kirjassa. Ainoa kirjan luku, jossa kuuluu heidän väärän oppinsa kaikuja, on luku VII. *Raamatullisen tunnustuksen esteitä*. Tuonkin luvun perusaistus on hyvä: siinä vastustetaan sitä, että Jumalan armo olisi sidottu tiettyihin henkilöihin tai kirkkolaitoksiin ja tämä estäisi harhaoppisista yhteisöistä eroamisen. Sanottakoon tässä yhteydessä, että Erlandsson lainaa teoksessaan

myönteisesti varhaisen Missouri-synodin suuria teologeja. Erityisen paljon hän lainaa C. F. W. Walteria, mutta myös Franz Pieperin opetuksella on merkittävä asema tässä teoksessa.

Kirjassa on yksi virke, jota en oikein ymmärtänyt. Kun puhutaan ehtoolliselle ilmoittautumisesta, siinä sanotaan: ”Koettelu voidaan ja se myös tulee jättää kaikissa tapauksissa, kun on kyseessä vakaat kristityt, jotka pastori tuntee.” (s. 48) Luterilaiset tunnustuskirjathan korostavat sen tärkeyttä, että ehtoolliselle tulevat keskustelevat ensin pastorin kanssa. Tämä ei ole Jumalan käsky, mutta silti kuulostaa oudolta, kun kirjassa sanotaan, että pastorin tulee joissain tilanteissa jättää koettelu pois.

Joistain puutteista huolimatta kirja on erittäin hyvää luettavaa! Sitä saa tilattua Suomen Luterilaisen Tunnustuskirkon kirjamyynnistä. Hinta on vain kaksi euroa + postikulut. Ensi Luterilaisen numerossa tarkoituksenani olisi arvostella Erlandssonin toinen kirja, joka täydentää tämän kirjan opetusta. Sen nimi on *Tunnustususkollisuus käytännössä*.

Mika Bergman

Sivut, sanat, kädet

*Monia työtunteja, pimeässä
illassa hehkuvia*

*tietokoneen näyttöjä, tehokas-
ta naputusta,*

*pyyhekumin puruja, lähdetes-
osten etsintää,*

*näkökulmien valintaa, harras-
ta rukousta,*

*tyhjän paperin siirtelyä, uusia
alkuja,*

lahjaksi annettuja sanoja.

*Kiirettä, unohduksia, inspi-
raation kipinöitä.*

*Palavaa sydämen intoa uskon
asialle.*

Epävarmuutta. Armollisuutta.

*Menneen muistelua, odotusta,
tulevan aikataulutusta.*

*Toimittamista, kuvittamista,
asettelua, ladontaa,*

*painamista, postitusta, verk-
koon siirtämistä.*

*Nämä sivut. Täynnä elävää
uskoa,*

*pyhän läsnäoloa ja arjen pati-
naa.*

*Näitä sivuja ei olisi ilman yh-
teistä työtä,
ilman yhteistyötä.*

*Herra, kiitos että annat sano-
masi*

*kulkea monien käsien kautta
ihmiseltä toiselle
uskolla omistettavaksi.*

*Siunaa sanallasi meidät
ja nämä sivut*

*sillä totisesti
sinun sanasi eivät tyhjinä palaa.*

*Sinä saat ne eläviksi, kulkeviksi,
toisille jaettaviksi.*

*Nämä sivut, sanat, kädet
yhteen liitettyinä
sinun lahjojasi
jakamassa ja vastaanottamassa.*

Nimim. Pisara

Lukijan kynästä:

Pauliinan pakinoista pieniin pisaroihin

Sitä hetkeä en unohda. Olin ollut ystäväni kanssa Lahden kirkolla järjestämässä seurakuntiemme yhteistä lasten iltapäivää. Satumalta ystäväni äiti ehdotti, että menisimme iltapäivän päätteeksi vierailemaan erään vanhemman seurakuntalaisen luona. Hän asui tuolloin Diakonissalaitoksen ylläpitämässä hoivakodissa lähellä Lahden linja-autoasemaa. Minulla ei ollut vielä junalippua ostettuna paluumatkaa varten, joten päätin lähteä mukaan. Ajoimme vaaleaksi rapatun kerrostalon pihalle ja kiipesimme portaikosta sisälle lämpimästi sisustettuun huoneistoon. Kauniisti harmaantunut, iäkkään mutta iloiseen oloinen nainen otti meidät hymyillen vastaan.

Keskustelimme niitä näitä. Seinustan suuresta kirjahyllystä osui silmiini monta tuttua hengellistä kirjaa. Ehkä katselimme vanhoja mustavalkoisia valokuviakin. Muistan ihmetelleeni naisen sanoja. Hän vaikutti ikäisekseen pirteältä, tyytyväiseltä ja terveeltä. Silti nainen sanoi, että häntä jo väsyttäisi ja että hän toivoisi, että Jeesus jo pian kutsuisi hänet taivaan kotiin.

Ei mennyt kovin kauaa, kun kuulin tuon naisen toivomuksen täyttyneen. Taivaan Isä otti Virpi Apposen taivaallisen hoivakodin asukkaaksi 1.5.2002.

Tuo ainutkertainen vierailu Virpi-tädin luona ei jäänyt kohdallani

vain sattumaksi. Vaikka en silloin tiennytkään, että Virpi olisi pian lähtemässä luotamme, tunsin jotain hyvin merkityksellistä tapahtuvan. En ollut Virpille sukua enkä tuntenut häntä hyvin, mutta koin, että juuri tuon tapaamisen aikana sain häneltä perinnön. Eikä se ollut rahaa tai omaisuutta, vaan jotain paljon kalliimpaa. Kirjoittamisen lahjan.

En ole elämäni aikana kokenut kovin montaa voimakkaan uskonnollista kokemusta. Tässä kohtaamisessa oli kuitenkin mukana jotain senkaltaista. Aivan kuin Jumala olisi ollut juuri tuolloin hyvin vahvasti läsnä ja jakanut lahjansa uudella tavalla. En osaa sitä tämän paremmin selittää, mutta hyvin pian tuon tapaamisen jälkeen en vain voinut olla kirjoittamatta. Halusin ehdottomasti kirjoittaa rippikoulun aikana uudelleen löytämästäni uskosta, ja uskalsin tarjota kirjoituksiani kirkkomme Luterilainen-lehteen.

Yksi ensimmäisiä Luterilaisessa julkaistuja tekstejäni oli alun perin kouluaine, joka kertoi rippiristiäni junamatkalla ihmetelleestä pienestä työstä ja ristin sanomasta. Eniten ihastelin Kimmo Pälikön tekstiäni varten piirtämää rippiristin kuvaa. Tekstini oli pakko olla merkityksellinen, olihan sitä varten piirretty ihan oikea kuvituskuvaakin!

Noin viidentoista vuoden aikana Luterilaisessa on julkaistu

välillä säännöllisemmin ja välillä harvemmin runoja Pisara-nimimerkilläni sekä omalla nimelläni kirjoittamiani pohtivia tekstejä, reissuvaimon päiväkirjaa mieheni ulkomaantyökommennusten ajalta, lapsille tarkoitettuja Vesa-lehden tekstejä sekä joitakin laulujen sanoja. Reilun parin vuoden ajan kirjoitin myös usko-aiheista blogia, joka on edelleen luettavissa osoitteessa turvapaikkani.blogspot.fi.

Vaikka kirjoituksiani ei voikaan verrata Virpin lukuisiin, syväisiin, koskettaviin ja huolellisesti muotoiltuihin teksteihin, olen aina kokenut kulkevani kirjoittajana kuitenkin hänen jäljillään. Virpi oli vuosien ja vuosikymmenten aikana tehnyt valtavasti töitä seurakuntiemme ja erityisesti lasten opetuksen hyväksi. Hän oli kirjoittanut runoja, pakinoita, lasten opetus-tekstejä, näytelmävuorosanoja ja jopa sarjakuvia. Ajattelen, että Virpi oli ja on minulle esikuva ainakin kolmella tavalla. Hänet tavatessani kohtasin uskovaisten, uskollisesti seurakuntaa työllään palvelleen naisen. Toisaalta kohtasin myös taitavan ja tuotteliaan kirjoittajan, joka teki elämänläheisillä teksteillään uskon asioita tavallisille ihmisille helpommin lähestyttäviksi. Hänen esimerkkiään seuraten olen itsekin pyrkinyt kirjoittamaan Jeesuksesta ja uskosta ymmärrettävästi ja elämänmakuisesti, mutta samalla myös monipuolisesti ja kirjallisesti kiinnostavalla tavalla.

Virpi on ollut minulle esimerkkinä myös tavasta olla nöyrä taituri.

Virpi ei piilotellut kirjoittajan lahjojaan, vaan otti ne monipuolisesti käyttöön seurakunnan toiminnan ja evankeliumin levittämisen hyväksi. Hän kirjoitti usein omalla nimellään, mutta käytti myös Pauliina-nimimerkkiä, koska halusi välttää nimensä toistumista eri yhteyksissä. Hän ei siis halunnut olla liikaa esillä. Samasta syystä olen itsekin halunnut käyttää nimimerkkiä runojeni yhteydessä. Nimimerkkini Pisara on lainattu yläasteella äidinkielen portfolioa varten kokoamas-tani pöytälaatikkorunokokoelmasta, jonka nimeksi annoin Pisaroita. Nimimerkkini on tarkoitus kuvata sitä, että kirjoitan useimmiten melko pienimuotoisia tekstejä, pisaroita, joista kuitenkin heijastuu taivaan ihana, kimmeltävä valo.

Olen kiitollinen siitä, että olen saanut ilmaista itseäni ja uskoani Luterilainen-lehdessä. En ole koskaan ollut mikään suupaltti ja vähiten uskon asioissa, joista puhuminen muille kuin aivan läheisimmille ihmisille on ollut minulle aina vaikeaa. Siksi onkin ollut hyvin merkityksellistä ja vapauttavaa löytää kirjoittamisen kautta väylä kertoa uskostani luontevasti toisille.

Ihmetellen kiitän myös kaikista niistä lahjoista, joita Pyhä Henki jakaa seurakuntalaisille käytettäväksi evankeliumin levittämiseen ja toisten ihmisten hyväksi. Kutsukoon Hän meitä ja muita edelleen myös Luterilaisen tekstien kautta ihmettelemään, kiittämään ja kunnioittamaan ristiinnaulittua Vapahtajaamme!

Outi Lappalainen, nimimerkki Pisara

Runo

1.

*Niin lyhyt on elämämme
pieni määrä päiviemme,
jonka me täällä elämme
maan päällä vietämme*

*Toimimme kaikin voimin
ahkeroiden sarallamme
ehkäpä yli voimiemme
joskus yritämme*

*Kuitenkin saapuu elon ilta
silloin kysytään sulta
mikä on ollut tärkeintä
mitä sait sä elämältä:*

*Ei ole raha ei tavara
minkään arvoista
Ei kunnia, ei korkeus,
ei mikään maallinen koreus*

*Jos sulta puuttuu sielun rauha
ja maallinen melu vain pauhaa
on osanasi murhe musta
et mistään löydä lohdutusta.*

2.

*Toivoa vielä on kuitenkin,
kun paneudut Jeesuksen sa-
noihin:
”Joka minun tyköni tulee,
sitä ei heitetä ulos.”*

*Hän ristinpuussa sovitti
sinunkin kaikki syntisi.
Ota uskossa vastaan se ar-
mahdus
tuo kaikkien syntien sovitus.*

*Suuri on hänen rakkautensa,
mittaamaton armonsä
meitä syntisraukkoja kohtaan,
jota järki ei ymmärrä kos-
kaan.*

*Nyt kiitosvirttä laulamme
jo täällä ajassa aloitamme,
vaan kerran kotona taivaassa
soi virtemme kirkkaudessa.*

Marjamummo

Lukijan kynästä:

Mietteitä Luterilaisesta

Jo lapsuudessa tuli Luterilainen tutuksi. Vanhemmat lukivat sitä ääneen, kun en itse vielä osannut lukea. Hekin saivat sielulleen ravintoa Luterilaisesta.

Tulee aina iloinen mieli huomattaessaan postilaatikossa Luterilaisen. Nopeasti selaan sen läpi. Illan tullen paneudun sen lukemiseen. Seuraavana päivänä kertailen lukemaani. Kuin ihmeet kautta saa heikko ihminen uutta voimaa, murheeseen lohdutusta, uskallusta uuteen päivään.

Koska Luterilainen on Raamatun mukaista puhdasta Jumalan sanaa, voimme luottaa siihen täydellisesti, että Jumala puhuttelee meitä Luterilaisen välityksellä.

Toivon mukaan nuori polvikin paneutuu sanan tutkisteluun.
Kiitos taivaan Isälle Luterilaisesta.

Esteri Hautamäki

Leiriläisen piirros Kimmo Närhistä kesäleirillä 1994

Pastori Kimmo Närhi 50 vuotta

Luterilainen haluaa toivottaa siunattua syntymäpäiväjuhlaa pastori Kimmo Närhille! Hän täyttää 50 vuotta 28.2.2016.

Pastori Närhin työ kirkkomme ja seurakuntiemme eteen on ollut korvaamattoman arvokasta. Jumala suokoon, että hän voi jatkaa uskollista viranhoitoaan vielä monta vuotta!

Mika Bergman

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta Markku Säreälän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Särelä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Särelä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Säreälän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessaakin erityisesti hänen kirjastaan *Laki ja evankeliumi*. Hän on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, "Lutherin oppilas", kuten hän itse sanoo. Kirjan lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Kirja ohjaa lukijansa selvyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. 20,-

Tri C.F. W. Waltherin kirja *Kirkko ja virka* käsittelee perusteellisesti kysymyksiä, mikä on kirkko, mikä on virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituun ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä katolisen kirkon kanssa? 18,50

Kirjassa *Oikea näkyvä kirkko* Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana. 17,-

Tri C.F. W. Waltherin *Paikallisseurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllyisesti ja järjestyksessä. 17,-

STLK:n kirjamyntiluettelo ja hinnasto 2016 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä)	2,50	Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (M. Luther)	6,00
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00	Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00	Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968	
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00	(A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliitoja (A. A. Uppala)	1,00	Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:en yhdyskuntajärjestyks)	3,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00	Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00	Kehitysoopin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikkö)	10,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00	Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 "	12,-
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50	Tieni johdatta taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00	Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50	Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50-vuotisujuhlaulkaisu	3,50
Katso Jumalan Kaaritsa (G. A. Aho)	5,00	Täksi päiväksi (C. M.-Zom)	20,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50	Vanhain testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (M. Särelä)	1,50	Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00	95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä)	8,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä)	17,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50	Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00	Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00	Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00	Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00	Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00	Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja ylihermudesta), ven.-kiel.	10,00	Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00	Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00
Oikaisuja pastori Pättiälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00	LUTERILAINEN-lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	25,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00	Luterilainen-lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksuttomia)	4,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00	Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00	Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50		
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Särelä)	1,00		
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä)	2,50		
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00		
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä)	0,50		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00		
Rukous joka päivälle	0,50		
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00		
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä)	6,00		
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00		

Talvileiri

18.–20.3.2016

Siitamaja 33, 35300 Orivesi
Leiri alkaa perjantaina klo
16.30. Leirinjohtajana toimii
pastori Vesa Hautala. Ilmoit-
tautuminen hänelle 9.3. mennessä. Leirimaksu on koko ajalta aikuisilta
60 euroa tai 22 euroa päivältä. Lapset, nuoret, opiskelijat, yksinhuolta-
jat ja työttömät puoli hintaa.

Pääsiäisjuhla 27.3.2016

Lahden kirkolla, Rajakatu
7alkaen ehtoollisjumalanpal-
veluksessa klo 11.

Tämän vuoden leirien ajankohdat

Talvileiri 18.–20.3.2016

Nuortenpäivät 20.–22.5.2016

Lastenleiri 14.–19.6.2016

Aikuisten raamattuleiri 5.-10.7.2016

Nuortenleiri 3.-7.8.2016

Syysjuhla 24.–25.9.2016.

Joululeiri 28.–31.12.2016

Tilaaajien huomioon

Vuoden 2016 Luterilaisen vuosimaksu on 25 euroa. Sen voi maksaa suoraan Luterilaisen tilille ilman laskua.

Kiitos niille, jotka jo ovat maksaneet!

Maksun saaja: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko,
Luterilaisen toimitus. Tilinumero: FI15 8000 1700 3033 09 Sääs-
tämme näin laskutuskuluja. Kiitoksia paljon!

MUISTAMME

Leila Inkeri Lepistö 16.5.1964–18.11.2015

Marraskuussa saimme kuulla suruviestin. Leila Lepistö oli nukkunut pois. Vuosia sitten puhjennut ja pitkään etenemättömänä pysynyt syöpä oli uusiutunut ja aiheutti kuoleman. Lähimpinä suremaan jäivät aviomies, kaksi poikaa ja vanhemmat. Turussa kokoontuva seurakuntalaistemme joukko menetti uskollisen jäsenen.

Leila Lepistö oli lapsuudestaan saakka saanut tulla tuntemaan Jumalan sanan ja Vapahtajan armon. Usko Kristukseen antoi hänelle iloisen mielen, joka tarttui toisiinkin.

Maallisesti puhumme menetyksestä. Jumalan sana kuitenkin kehottaa meitä painamaan sydämiimme poisnukkuneiden jättämän hyvän esikuvan. Läheisimmät muistavat uskollisen puolison, huolehtivan äidin ja rakkaan tyttären.

Leila Lepistö jätti esikuvan syvästä, murheenkin keskellä säilyvästä luottamuksesta Jumalan armoon ja siitä perustansa saavasta ilosta. Vanhempien laatimassa muistelussa he totesivat, että Jeesukseen turvaten Leila ei pelännyt kuolemaa, kipua kylläkin. Vaivojen keskellä hän odotti uskon täyttymystä, iankaikkista elämää. Tällaisena poisnukkuneen uskontunnustus muistuttaa meitä Jumalan sanasta: ”Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.” (Room. 8:18)

Kimmo Närhi

Minulla oli etuoikeus saada käydä tapaamassa Leilaa muutama päivä ennen hänen kuolemaansa. Vielä viimeisessä tapaamisessamekin Leila oli hyväntuulinen itsensä, vaikka hänellä olikin kipuja ja kuolema oli lähellä. Sain antaa hänelle Herramme ruumiin ja veren sakramentin ja vakuuttaa, että hänellä on omanaan Jeesus. Hän riittää. Hän riittää meille elämässä ja hän riittää meille kuolemassa. Leilan usko kävi ihanasti ilmi tuossa tapaamisessa: kun kysyin häneltä virsitoivetta, hän sanoi: jotain iloista. Saimme Turussa siunata hänet haudan lepoon luottaen siihen, että hän oli päässyt Vapahtajansa luo iankaikkiseen iloon, jossa ei ole enää kipua, murhetta eikä kuolemaa.

Mika Bergman

Jouko Edvard Mikael Pulkki 2.10.1938–12.12.2015

Jumala on kutsunut ajasta isäisyyteen myös Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsenen Jouko Pulkin Lahdesta.

Ps. 90:12 ”Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen.”

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja

Haapamäki, Jumalanpalvelus to 31.3. klo 13.

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11. HPE 24.1., 14.2., 28.2., 13.3., 10.4. ja 24.4. Pyhäkoulut 14.2., 21.2., 6.3., 3.4. ja 17.4. klo 10. Kiirastorstain ehtoollisenvietto 24.3. klo 19. Huom! Ei tilaisuutta 27.3.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22, Jumalanpalvelus klo 15 (HPE): 7.2., 21.2., 6.3., 3.4., 17.4. Raamattutunnit ja pyhäkoulut klo 10:30 (paikka vaihtelee, kysy pastori Dani Puolimatkalta lisätietoja): 14.2., 28.12., 13.3., 10.4., 24.4. Kiirastorstain ehtoollisenvietto: Saaristenkatu 22, klo 18, 24.3. Huom! Ei jumalanpalvelusta eikä raamattutuntia 20.3. eikä 27.3.

Joensuu, Jumalanpalvelus (HPE) su 24.1., 14.2., 6.3. ja 10.4. klo 16

Jyväskylä, Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 16. Parilliset viikot Brockwellilla, Ansaritie 5 A 21. Parittomat viikot Keisaloilla (HPE), Keskisentie 1 B 55. Huom! Ei tilaisuutta 27.3.

Kokkola, Jumalanpalvelus (HPE) pe 8.1., 29.1., 19.2., 1.4. ja 22.4. klo 18.30

Kyyjärvi, Jumalanpalvelus (HPE) pe 8.1., 29.1., 19.2., 1.4. ja 22.4. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7, Jumalanpalvelus (HPE) sunnuntaisin klo 16. Raamattutunti ke 20.1., 3.2., 17.2., 2.3., 16.3., 30.3., 13.4. ja 27.4. klo 14. Kristuksen kuolinhetken hartaus pe 25.3. klo 15. Pääsiäisjuhla su 27.3. klo 11 alkaen. Huom! Ei tilaisuutta 13.3.

Mänttä, Jumalanpalvelus (HPE) pe 15.1., 19.2., 18.3. ja 15.4. klo 13.

Pori, Marttala, Valtakatu 7, Jumalanpalvelus (HPE) su 10.1. ja 14.2. klo 16 Marttala, Valtakatu 7.

Siitamaaja, talvileiri 18.–20.3. Jumalanpalvelus (HPE) 20.3. klo 11.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, Jumalanpalvelus joka sunnuntai klo 14. HPE 24.1., 14.2., 28.2., 13.3., 10.4. ja 24.4. Raamattutunti 21.1. klo 18, Nuottakalliontie 6, Ylöjärvi. Huom! Ei tilaisuutta 20.3. ja 27.3.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12, Jumalanpalvelus (HPE) la 16.1. ja 13.2. klo 15. Maalis- ja huhtikuun tilaisuuksista saa tietoa pastori Mika Bergmanilta.

Tyrnävä, Jumalanpalvelus (HPE) to 18.2.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja, Jumalanpalvelus (HPE) la 9.1., 30.1., 20.2., 2.4. ja 23.4. klo 11.

Äänekoski, Jumalanpalvelus (HPE) su 10.1., 21.2. ja 3.4. klo 13.

Muualla pyyntöjen ja sopimuksen mukaan.

Pastori **Mika Bergman** Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki. Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com
Pastori **Edward Brockwell** Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä. Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com
Pastori **Vesa Hautala** Atomikatu 6 A 12, 3320 Tampere. Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com
Pastori **Kimmo Närhi** Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti. Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori **Dani Puolimatka** Alamäki 3 C 12, 02760 Espoo. Puh. 044 080 2861.

dani.puolimatka@luterilainen.com

www.luterilainen.com

Sisällys:

Pyhä Henki ei ole skeptikko, Martti Luther.....	2
Luterilainen 90 vuotta, MB.....	3
Luterilaisen toimittamisesta takavuosina, MS.....	4
Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta ilman lain tekoja, KV 1926.....	5
Miksi uskolliset luterilaiset eivät osallistu toisoppisten kirkkojen tai niissä toimivien yhdistysten tilaisuuksiin AAU, 1935.....	7
Ylösnoussut Kristus – lohduksemme ja voimamme, VIS 1946.....	11
Ymmärrätkö Jeesuksen ristin salaisuutta? GAA 1956	13
Otollinen aika ja pelastuksen päivä, EP 1966.....	14
Henkeä alkää sammuttako, MS 1975.....	16
Pysykää lujina, palvelkaa Herraanne, RE 1985.....	19
"Uudestisyntynyt kristitty", RE 1996.....	21
Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä, KN 2005.....	22
Uuteen vuoteen, DP.....	24
Kynttilänpäivän hartaus, MB.....	25
Laskiaissunnuntain hartaus, VH.....	26
Paastonajan hartaus, KN.....	28
Rukouskirjani, EB.....	30
Lapsille, MM-T ja CMZ.....	31-38
Kirja-arvostelu, MB.....	39
Sivut, sanat, kädet, Pisara.....	41
Pauliinan pakinoista pieniin pisaroihin, OL.....	42
Runo, Marjamummo.....	44
Mietteitä Luterilaisesta, EH.....	45
Ilmoituksia ja mainoksia.....	45-48
Toimintatietoja.....	49-51
Kansi: Luterilainen sukupolvien saatossa, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2015: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250

Helsinki. Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com

Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Johanna Hautala, Atomikatu
6A, 3320 Tampere. Sähköposti:johanna.hautala@luterilainen.com. Jos se ei
ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.

Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa

Oriveden Sanomalehti